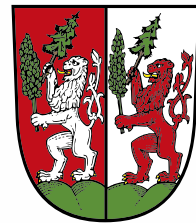

Bělohradské listy

Vydáno 23. 4. 2021 • Ročník XXI • Cena 16 Kč

2 / 2021

Objektivem Bělohradských listů

Na jaře roste každému na zahrádce něco jiného

Jaro je tady

Protože začíná jaro, chtělo by to nějaký optimistický a pokud možno veselý úvodník. A to je kámen úrazu. Veselých věcí je totiž jako šafránu. Měli jsme Velikonoce – už druhé – bez obvyklého ruchu, který je dělá tím, čím jsou: Vzkříšením a oslavou nového života. Stále tu byly nejrůznější restrikce včetně zákazu cestování mezi okresy. Takže oslavy se nekonaly.

Člověk má v sobě našťásti zabudovaný jakýsi mechanismus věčné naděje a říká si, že nic netrvá věčně. Ani pandemie. Že třeba už za rok nebo za dva bude líp. Maximálně za pět. A já si vždycky vzpomenu (i když to s dnešní situací nijak nesouvisí), jak těsně po revoluci říkal tehdy ještě mladý ministr Václav Klaus, že teď si utáhneme opasky, vydržíme to „nepříjemné přechodné období“, a za nějakých dvacet let budeme na stejné úrovni jako Německo (myslel to západní). Ceny, platy a důchody budou srovnatelné, protože kurs koruny k marce nebude jedna ku pětadvaceti, ale jedna ku jedné. Když viděl zděšení obyvatel, kterým se dvacet let zdálo jako příliš dlouhá doba, zmiřňoval to na „možná jen deset“. Letos už to bude dvaatřicet.

Všechny dlouhodobé sliby (a výhledy do budoucna) mají obrovskou výhodu – a tou je čas. Lidí prostě zapomenou. Takže určitě přijde doba, kdy zapomeneme i na tyhle smutné měsíce, které se nám dnes zdají nekonečné. Za dvacet let se stanou pouhou epizodou v moři normálního života. Tak jako mnohé jiné „metly lidstva“ předtím. Chece to jen vydržet ono „nepříjemné přechodné období“ a uchovat si optimismus, protože se zlobou a pesimistickým pohledem na svět se všechno snáší mnohem hůř.

A tak píšu fejeton a dívám se z okna, jak ledové krupky víří v poryvech něčeho, co nevypadá jako vítr, ale spíš jako regulérní víchřice. Ale až tohle číslo za tři týdny vyjde, všechno už to bude pryč. Po ochlazení má přijít teplá vlna (jak jinak), slunce bude svítit, kytky rozkvetou a život bude hned veselější.

Jaro je oslavou nového života a časem mláďat. Nejen o nich psal své příběhy nejlaskavější

veterinář na světě James Herriot. V nynějších nevlídných časech jsem vytáhla z knihovny všechny jeho knihy a znovu je přečetla. Spolehlivě mi vrátily dobrou náladu. Těm, kdo na něj už zapomněli, nebo těm, kteří ho ještě nečetli – vřele doporučuji. Tolik optimismu a čisté radosti ze života najdete jen v málokteré knize.

Označení čas mláďat mi z paměti vytáhlo příhodu, která je skoro stejně stará jako vyjádření o utahování opasků. Jen na okraj – nejsem příznivcem vulgarit, ale snad mi to pro jednu prominete.

Také to bylo na Velikonoce, kdy k nám přišel kamarád s nešťastným výrazem ve tváři. Jeho koza porodila kůzle, ale zdála se mu nějaká divná, a tak chtěl, abych se šla podívat, jestli nečeká ještě jedno.

„Jsi přece zdravotní sestra, tak šáhneš do kozy a zjistíš to hned.“

Vyděsil mě, s kozími porody jsem žádnou zkušenost neměla. „Nezlob se, to nepůjde.“

„A co doktor?“ zkoušel to kamarád dál. „Ten by se na ni nepodíval?“

Snažila jsem se mu to vymluvit. „Můj muž je chirurg, ne gynekolog.“

„Ale je z hospodářství.“

To byla pravda, přesto manžel nadšením nepoplýval. „Zavolej veterináře.“

„Tomu jsem už volal.“

„A co ti řekl?“

„Že nemá čas, ať jdu s kozou třeba do prdele. Tak jsem přišel k vám.“

Něco takového se odmítnout nedalo. Šel.

U kamaráda na dvoře čekali další čtyři odborníci, zírali koze na zadek a pronášeli moudra inspirovaná domácí slivovicí. To, že ke koze přišel „pražský doktor“, je fascinovalo tak, že otevřeli další láhev.

Byly to velmi vydařené Velikonoce a můj muž přišel domů až nad ránem. Koza i jediné kůzle byly v pořádku.

Také máte rádi šťastné konce?

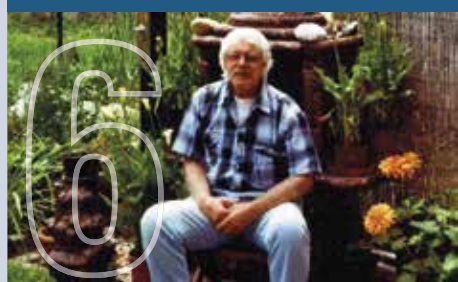
Přeji vám hezké jaro 2021.

Hana Marie Körnerová

2/2021

z obsahu čísla

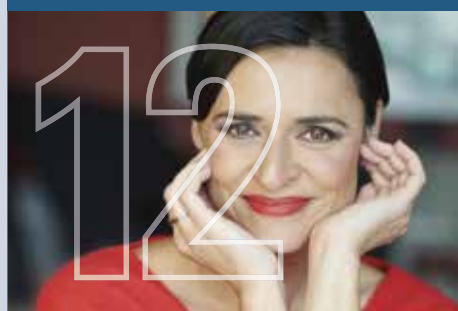
Zdeněk Křištof

Třísté výročí
bělohradské farnosti

Edita Adlerová

Profese a řemesla
v zrcadle času – Prodavači

Karel Pochop a Tomáš Kraus

Další číslo vyjde: 25. 6. 2021

Fotografie na obálce:

01 Údolí Javoroky u Uhlířů
Roman Kunčič

24 Jarní vycházka
Václav Lejdar

BĚLOHRADSKÉ LISTY – Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špúr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Zeptali jsme se za vás

Jaké změny nás čekají v odpadovém hospodářství?

Od 1. ledna 2021 nabyl účinnosti tzv. odpadový balíček, přesněji zákon o odpadech, zákon o obalech, zákon o výrobcích s ukončenou životností a tzv. změnový zákon, který řeší poplatky za likvidaci odpadu v obcích. Nejdůležitější pro město i pro občany je nový zákon č. 541/2020 Sb., o odpadech a novelizovaný zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích.

Hlavním účelem nového zákona o odpadech je zajistit vysokou úroveň ochrany životního prostředí. Jednou z největších změn pro obce a města je stanovení sazby poplatků v jednotlivých letech za odpady ukládané na skládku. Město Lázně Bělohrad nemá jinou reálnou možnost a prostřednictvím svozové firmy svůj odpad z popelnic i objemný odpad ze sběrného dvora vozí na řízenou skládku. Město se tím stalo poplatníkem, ale využilo možnosti uplatnit si slevovou sazbu 500 Kč za tunu vztahující se k danému limitu množství odpadů přepočítaného na obyvatele v určitém roce.

Poplatkové období v roce	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029
Sazba poplatku za ukládání odpadu na skládku v Kč/tuna, bez uplatnění slevy nebo po překročení limitního množství na obyvatele.	800	900	1000	1250	1500	1600	1700	1800	1850
Limitní množství odpadu uloženého na skládku, přepočítaného na obyvatele v tunách. Jen na toto množství odpadu lze uplatnit slevovou sazbu pro města 500 Kč/tunu.	0,2	0,19	0,18	0,17	0,16	0,15	0,14	0,13	0,12

Pro názornost zkusme přepočítat rok 2020, jako by se jednalo o rok letošní. Celkové množství směsného i objemného odpadu uloženého na skládku bylo 821,4 tun, děleno počtem obyvatel 3.658 nám vychází 224,5 kg na obyvatele. Tyto zákonné sazby, chcete-li poplatky, jsou ale jen malá část všech skutečných nákladů fakturovaných svozovou firmou. Z výše uvedeného je zřejmé, že celková částka na pokrytí nákladů odpadového hospodářství se bude každoročně zvyšovat, a to nemalo.

Před městy tak stojí nelehký úkol. Snižít odpad v popelnicích i objemný odpad na sběrném dvoře. Ale jak na to? Bez pomoci každého občana to nepůjde! Každý z vás si může otevřít tu svou popelnicí, zamyslet se a zeptat se: „Chtěl bych mít

toto uskladněno na svém pozemku? Chci se pokusit snížit produkci odpadu a tím i snížit nejen finanční zátěž města, ale v konečném důsledku i zátěž svou, protože město nebude nuceno zvýšit místní poplatek? Nebo je mi jedno, co se děje s mým odpadem a kolik za něj zaplatím?“ V případě, že nejsem lhostejný k našemu životnímu prostředí a jsem ochoten se pokusit něco udělat, mám několik možností. První je předcházení vzniku odpadů. Nepoužívat jednorázové obaly, bioodpad odkládat do kompostérů nebo do komunitní kompostárny, hledat pro nepotřebné předměty další využití (charita), vzniklý odpad důsledně třídít na opětovně využitelné složky. Studiumi potvrzené jako neefektivnější je používání oddělených košů na odpady. Náhradou vám poslouží i tašky na tříděný odpad, které již několik let zdarma město rozdává. Odpad z nich pak vysypete do kontejnerů, nebo ideálně odvezete do sběrného dvora, který má neomezenou kapacitu.

Místní podnikatelé, kteří nemají smlouvu s městem, nesmějí zneužívat systém města a svůj odpad z podnikatelské činnosti musí přímo předávat oprávněné osobě, tedy svozové firmě. Odpady z podnikání nesmí vkládat do společných kontejnerů na vytříděný odpad určených pro občany města ani tento odpad vozit na sběrný dvůr.

Město, jako správný hospodář, musí uvažovat o nákladech a příjmech v celkovém kontextu. Vyhledávat efektivní možnosti, jak snížit odpad v popelnicích a zvýšit podíl vytríděného odpadu, s ohledem na přijatelné náklady. Město svozové firmě za vývoz popelnic a kontejnerů na komunální odpad, za vytríděný odpad i za odpad ze sběrného dvora zaplatilo v roce 2020 cca 3,5 mil. Kč za rok. A kde na to vzalo? Částečně z místního

poplatku – cca 2 Kč mil. za rok. Další částkou přispívá firma Eko-kom a další firmy zajišťující zpětný odběr elektrozařízení – cca 0,5 mil. Kč. Zbytek 1 mil. Kč doplatilo město. Je ale zřejmé, že tato částka nebude stačit. Vedení města si bude muset položit důležitou otázku: Jakou částkou z rozpočtu je rozumné tento systém dotovat?

Druhým hlavním zákonem, který byl novelizován, je právě zákon o místních poplatcích, který městům nabízí několik možností zpoplatnění vyprodukovaného odpadu. Města mohou zavést poplatek za odkládání komunálního odpadu. To ale znamená odpad vážít nebo měřit jeho objem. Výše poplatku bude zohledňovat i četnost svozu a velikost sběrné nádoby. To by ale z našich zkušeností vedlo k černým skládkám na periferii města, odpadům odloženým na ulicích i v parcích, možná i ke štiplavému ovzduší v našem lázeňském městečku. V konečném důsledku by odpadu neubýlo, ba právě naopak.

Naše městečko se pravděpodobně opět vydá druhou cestou, a to vybíráním poplatku za obecní systém odpadového hospodářství, kdy poplatníkem bude fyzická osoba přihlášená v obci nebo vlastník nemovitě věci, zahrnující byt, rodinný dům nebo stavbu pro rodinnou rekreaci, ve které není přihlášená žádná fyzická osoba. Výše poplatku může být navýšena až na částku 1.200 Kč na jednoho poplatníka. Tato částka se zvýšila právě z důvodu nutnosti pokrytí zvýšených nákladů na likvidaci odpadu.

Závěr je zřejmý:

V případě, že se městu, tedy občanům, nepodaří snížit množství odpadu, budou si muset město i občané připlatit.

Děkuji všem, kteří nejsou lhostejní k životnímu prostředí našeho města. Děkuji všem, kteří se zamyslí a pokusí se změnit své návyky. Pomoci může každý z vás.

*Jitka Břeská, DiS.,
vedoucí odboru vnitřních věcí,
MěÚ Lázně Bělohrad*

V čem vám může „Pečovatelská služba Lázně Bělohrad“ pomoci?

Pečovatelská služba je určena všem, kteří z různých důvodů (zdravotní stav, ubývající fyzické síly) potřebují pomoc druhých a přitom chtějí dál žít co nejdéle doma.

Vhodně nastavená pečovatelská služba může převzít část či většinu péče o vás / vašeho blízkého. Po domluvě pečovatelka dochází do vlastní domácnosti uživatele a pomáhá s hygienou, oblékáním, přípravou i podáním jídla, nákupy nebo s drobným úklidem domácnosti. Před zahájením poskytování služby vám rovněž poradí s přípravou na péči, například s úpravou domácnosti, výběrem vhodných kompenzačních a rehabilitačních pomůcek nebo i s žádostí o sociální dávky. Poskytne vám kontakty na další vhodné subjekty, které vás mohou podpořit atd. Taktéž je možno prostřednictvím pečovatelské služby zajistit dovoz obědů ze školní jídelny ZŠ Lázně Bělohrad nebo z restaurace Na Mostě v Lázních Bělohradě.

V případě zájmu o poskytování pečovatelské služby je třeba se obrátit na sociálního pracovníka pečovatelské služby, popřípadě na vedoucí služby, kteří s vámi dojednájí veškeré kroky vedoucí k zahájení poskytování pečovatelské služby.

Pečovatelská služba Lázně Bělohrad sídlí v domě s pečovatelskou službou, Prostřední Nová Ves 2, 507 81 Lázně Bělohrad.

Kontakt na sociální pracovníci: Bc. Gabriela Lašťovka 733 535 155

Kontakt na vedoucí služby: Bc. Lenka Bičíšřová, DiS. 605 207 790

Starosta odpovídá

Nemohli byste rozmístit po městě a okolí více odpadkových košů a také častěji uklízet nepořádek? Ve městě a v jeho okolí bývají na některých místech často papíry, plechovky, lahve atd. Nebo by to mohla řešit bezpečnostní agentura, aby lidé nepořádek nedělali.

Předně ty papíry, lahve, plastové obaly atd. se do přírody v okolí města nedostanou samy, ale vždy je tam někdo donese a odhodí. Jestliže si někdo nese na procházku nebo výlet občerstvení, tak by snad měl logicky odnést do nejbližšího odpadkového koše nebo domů i obaly po tomto občerstvení, a ne je kamkoliv odhodit. Odpadkových košů je po městě a v okolí rozmístěno hodně, v poslední době jsme na některá místa koše ještě přidali. Bohužel ale existuje další nešvar, že v nich často místo drobných odpadků, jako jsou právě obaly po občerstvení, končí igelitové tašky, nebo dokonce pytle plné domovního odpadu. Svě by vám o tom mohli vyprávět pracovníci technických služeb, kteří odpadkové koše vyvážejí a provádějí úklid města. Často dokonce nacházíme igelitové tašky a pytle s odpadem, pneumatiky nebo také starý nábytek v přírodě, přitom vše je možné odevzdat ve sběrném dvoře.

Samostatným případem jsou místa, kde se schází mládež převážně o pátečních nebo sobotních večerech. Po jejich nočním posezení často nacházíme neskutečný nepořádek. Pracovníci bezpečnostní agentury, kteří kontrolují držování pořádku v Bělohradě a okolí, právě tato místa především v pátek a v sobotu večer pravidelně navštěvují a kontrolují. Hned druhý den od nich dostávám e-mailem zprávu o průběhu služby a většinou se v těchto zprávách opakují informace o problémech, které pracovníci BA měli s těmito partami. Situaci řeší převážně domluvou a tím, že donutí mládež místo uklidit. Někdy ale musí volat Policii ČR. To hlavně v případech, když dojde k poškození majetku nebo když zjistí mladistvé pod vlivem alkoholu. Jen namátkou, o která místa jde – zámecký park u pódia, sezení u Fričova muzea, dětské hřiště na Jiráskově nábřeží, u fotbalových kabin, hudební altán a některé altánky v Bažantnici, dětské hřiště a altán v zadní části Pardoubku, altán a vyhlídkové místo na Byšičkách, altán na místě bývalé Lacinovy hájenky v Hůře (ten dokonce někdo vloni podpálil), na Hrádku atd. Tyto problémy řešíme dlouhodobě, a když už máme radost, že se situace zlepšuje, doroste další generace a vše se opakuje nanovo. V poslední době mně také vadí, kolik se všude válí použitých roušek a respirátorů.

Od loňského roku se přes naše město výrazně zvýšil průjezd těžkých kamionů. Jde hlavně o směr Jičín – Dvůr Králové a opačně. Často jde i o polské kamiony, které se tak zřejmě vyhýbají placení mýta. Nedalo by se tomu nějak zabránit?

Problém nastal právě se zavedením mýtného na silnici I/35 od 1. ledna 2020. Řidiči kamionů se snaží vyhýbat placení mýtného a při cestách od Mladé Boleslavi a Jičína na Dvůr Králové nebo Jaroměř nejedou po silnici I. třídy na Hradec Králové, ale přes Bělohrad a Miletín. O předpokládaném navýšení tranzitní dopravy nad 12 tun na silnicích II. třídy, kde hrozilo nebezpečí havárií, zvýšení hluku a prašnosti a poškození krajských silnic, jsme už na podzim 2019 jednali s ředitelem Správy silnic Královéhradeckého kraje Mgr. Petrem Kašparem. Správa silnic KHK tehdy požádala odbory dopravy obcí s rozšířenou působností o dopravní značení zakazující tranzitní dopravu nad 12 tun na krajských silnicích II. a III. třídy, kde hrozilo navýšení tranzitní dopravy z důvodu zavedení mýtného. Jedním z těchto úseků byla silnice II. třídy od Špice do Miletína. Bohužel žádost byla zamítnuta z důvodu negativního stanoviska Policie ČR.

Od začátku loňského roku se na mě začali obracet lidé nejen z Bělohradu, ale i z Chotče a Lužan, že se zvýšila kamionová doprava a jestli by se s tím nedalo něco dělat. Obdržel jsem také petici za zklidnění dopravy od občanů města. Ve spolupráci se Správou silnic KHK a Ministerstvem zdravotnictví ČR jsme 4. března 2020 požádali Odbor dopravy MěÚ Jičín o stanovení dopravního značení, které by zakázalo tranzitní kamionovou dopravu přes Lázně Bělohrad (opět od Špice do Miletína) z důvodu porušování vyhlášky Ministerstva zdravotnictví ČR č. 423/2001 Sb., o zdrojích a lázních, a Statutu lázeňského místa Lázně Bělohrad. Odbor dopravy MěÚ Jičín naši žádost 10. června 2020 zamítl, ale proti zamítnutí jsme podali odvolání k Odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Ten naše odvolání uznal a 24. srpna 2020 zrušil rozhodnutí Odboru dopravy MěÚ Jičín. V říjnu 2020 proběhla na

MěÚ Jičín schůzka všech zúčastněných, a i když nám bylo přislíbeno, že Odbor dopravy MěÚ Jičín vydá nové rozhodnutí, žádné dosud přes naše urgency nevydal. Snad se čeká na výsledky sčítání dopravy z roku 2020, kde mám ale obavy, že sčítání bude ovlivněno probíhajícím nouzovým stavem.

Starostové měst a obcí, v nichž narostla kamionová doprava z důvodu zavedení mýtného na silnicích I. třídy, připravili petici určenou Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR. V petici požadujeme zákaz tranzitní kamionové dopravy na silnicích II. a III. třídy, případně zavedení mýtného i na těchto silnicích. Někteří poslanci se záležitostí zabývali a připravili návrh zákona v tomto smyslu. Věřím, že musí zvítězit zdravý rozum a tranzitní kamionová doprava přestane zatěžovat silnice nižších tříd a vrátí se na dálnice a silnice I. tříd.

V Bělohradě jsme mohli mít situaci vyřešenou výstavbou přeložky silnic II. třídy mimo centrum města před více než 10 roky, bohužel část občanů města se tehdy proti této investiční akci Královéhradeckého kraje postavila a zabránila její realizaci.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

První zasedání zastupitelstva města v roce 2021 se uskutečnilo **17. února a pokračovalo 18. února v aule Základní školy K. V. Raise**. Po tradičních zprávách kontrolního a finančního výboru a zprávě z jednání rady města zastupitelé řešili, zda zahájit investiční akci „Nový městský úřad a úprava části náměstí K. V. Raise“. Po téměř pětihodinové diskusi schválili 9 hlasy zahájení této investiční akce, u níž výběrové řízení na zhotovitele vyhrála firma Syner, s. r. o., Liberec. Dále schválili nevyužít nabídku Správy železnic na prodej pozemků městu poblíž železničního přejezdu v Horní Nové Vsi, schválili bezúplatný převod pozemků v okolí Základní školy K. V. Raise od Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových a rovněž schválili smlouvu o postoupení smlouvy a udělení souhlasu se zcizením a potvrzení o budoucím zrušení zákazu zcizení a zatížení se společností Devencia, z. s. Poté zastupitelé schválili prodej p. p. č. 98/9 v k. ú. Lázně Bělohrad, vzali na vědomí rozpočtové opatření č. 16/2020, schválili rozpočtové opatření č. 1/2021 a rovněž schválili obecně závaznou vyhlášku města č. 1/2021, o místním poplatku z pobytu. Naopak schválena nebyla dotace z rozpočtu města Dechové hudbě Javorka a na závěr jednání zastupitelé vzali na vědomí zprávu o investičních akcích v roce 2020 a zprávu o aktuálním stavu řešení závdav na kanalizaci v obci Brtev.

Pavel Šubr,

vizualizace: re:architekti studio, s. r. o.

PAN ZDENĚK KRIŠTOF SE NARODIL 31. 12. 1941 V OBCI ČERMNÁ, OKRES DOMAŽLICE. PO VOJNĚ SE ODSTĚHOVAL DO JAROMĚŘE, KDE SE OŽENIL. NARODILI SE MU DVA SYNOVÉ, ZDENĚK A RADEK.

ZAČÁTKEM DEVADESÁTÝCH LET ODJEL DO NĚMECKA, KDE PRACOVAL U FIRMY, KTERÁ DLÁŽDILA CHODNÍKY A ULICE. PO NĚKOLIKA LETECH SE VRÁTIL DOMŮ, ZALOŽIL VLASTNÍ FIRMU A POKRAČOVAL V PRÁCI SE SVÝMI SYNY.

V ROCE 1995 JEHO FIRMA DOSTALA ZAKÁZKU V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ U NOVĚ POSTAVENÉ LÁZEŇSKÉ BUDOVY ANNA MARIE. OD TĚ DOBY FIRMA PRACOVALA NEJEN PRO MĚSTO, ALE I PRO OBČANY.

V ROCE 2001 FIRMA ZDEŇKA KRIŠTOFA VYHRÁLA PRVNÍ MÍSTO ZA ORIGINÁLNÍ ZTVÁRNĚNÍ KOMUNIKACÍ MĚSTA LÁZNÍ BĚLOHRADU. PRO ZDEŇKA KRIŠTOFA SE MĚSTO LÁZNĚ BĚLOHRAD STALO DRUHÝM DOMOVEM A PŘIROSTLO MU K SRDÍČKU.

BOHUŽEL NÁS PAN ZDENĚK KRIŠTOF NAVŽDY OPUSTIL 21. 11. 2020.

„NENÍ JEDNO, PO ČEM ŠLAPEME“

aneb vzpomínka na pana

Zdeňka Křištofa

S panem Zdeňkem Křištofem jsem se poprvé setkal v roce 1995. Bylo to tehdy u novostavby hotelu Anna Marie, kde pan Křištof pokládá zámkovou dlažbu, a Ing. Radim Kalfus mně na jeho firmu dal velmi dobré reference.

Musím říct, že ty reference byly naprosto pravdivé. Nejenom já, ale i všichni občané našeho města, kteří denně využívají tu širokou paletu chodníků, kterou v Bělohradě zhotovila firma pana Křištofa, to mohou potvrdit. Tím začala dlouhodobá, více než dvacetiletá spolupráce, kdy zaměstnanci technických služeb zajišťovali zemní práce a pan Křištof prováděl veškeré další stavební práce a samotnou pokládku dlažby. On sám působil na první pohled možná trochu přísnějším a nepřístupným dojmem. Já jsem měl tu možnost jej poznat nejenom z profesního hlediska, ale i jako člověka. Společně jsme se i potkávali v rámci krajských mládežnických hokejových soutěží. Pan Křištof dlouhá léta trénoval mládežnická družstva v Jaroměři, kde vedl nejprve své dva syny a později i svého vnuka. Ten byl stejný ročník jako můj syn, takže jsme se vídali na vzájemných hokejových utkáních. V jádru to byl člověk upřímný a nebojím se napsat, že i citlivý, kterému vadila každá nespravedlnost. Měl i svůj osobitý smysl pro humor. A co se týká jeho práce, mohu prohlásit jen to, že byl opravdový profesionál a tomu odpovídal i jeho přístup. Vždy dovedl poradit, dořešit problémy i detaily a odvést poctivé dílo, na které se i po letech nejenom hezky kouká, ale stále se po něm i velmi dobře chodí.

Jiří Wagenknecht

Co se mi vybaví, když zazní jméno Zdeněk Křištof? Chodníky a nezaměnitelná postava pana Křištofa.

Seznámil jsem se s ním v květnu roku 2002, když jsem na MěÚ v L. Bělohradě začal pracovat jako investiční technik. V té době on a jeho synové realizovali kompletní rekonstrukci chodníků v ul. Rašínova a na náměstí K. V. Raise. Když jsem pak byl na podzim zvolen do funkce místostarosty, naše spolupráce se ještě prohloubila, protože jsem měl investice na starost kompletně.

Za těch 12 let jsem se od něho HODNĚ naučil a načerpal, a to nejen po stránce odborné, technické, ale i životní. Vždy odvedl jen perfektní práci a nesnášel lajdáckost. Doufám, že po „jeho“ chodnících budeme chodit ještě hodně dlouho. Město Lázně Bělohrad se opravdu stalo jeho druhým domovem.

Je mi líto, že navždy odešel. Byl to poctivý chlap, dobrý člověk a výborný fachman. Prostě Pan Křištof.

Jiří Bičičtě

Život je jako hvězdná obloha:

*Zatímco na jednom konci některá hvězda zapadá,
na druhém jiná vychází.*

Jean Paul

Každý člověk za sebou zanechává otisky doby a činů. Ty mělké a pomíjivé nazýváme stopami, ty významnější neboli hluboké šlépějími. Zdeněk Křištof patřil do té druhé kategorie. Po žulové nebo betonové dlažbě šlapeme všichni, aniž bychom to vnímali, poněvadž to považujeme za samozřejmost. Jenomže tu samozřejmost musel někdo vydláždít. Zdeněk a jeho synové Radek a Zdeněk tu v Bělohradě zanechali zřetelnou stopu pro budoucí generace, a v době, kdy se Zdeněk starší chystal přistěhovat do Bělohradu, udeřila zákeřná nemoc s fatálním koncem. Což je také jeden z důvodů, proč o něm píšu, a také proto, že jsme byli kamarádi. Stýkali jsme se takřka denně, buď v hospodě U Sehnalů, nebo na zahradě pod pergolou, kde jsme debatovali o věcech života a o ženských a kdy on, když s něčím nesouhlasil, zrudl, naskočily mu na krku žíly jako provazy a jeho hlas byl slyšitelný až na náměstí. Byl to cholerik, ale mě to bavilo, a proto jsem záměrně často oponoval. Byl velmi inteligentní, sečtělý a jeho rozhled byl nadstandardní. Zajímal se o historii a vědu, úzkostlivě dbal na správnou životosprávu, a zejména na mák, který nadevše miloval. A jednou si u Rýdlů koupil takový veliký makový závin a přišel za mnou posedět pod pergolu, kde mně nabídl kousek na ochutnání. Když jsem mu řekl, že mák přímo nesnáším, naskočily mu žíly na krku a doslova křičel a mával s tou buchtou kolem sebe, což neuniklo pozornosti mého psa, který vyskočil zpod pergoly, závin mu vytrhl z ruky a hbitě ho sežral. Když jsem se zasmál, Zdeněk se zvedl a mlčky odešel. Pak jsem ho pár dnů neviděl. Podobných epizod by bylo na knížku. Pro mne měla přítomnost Křištofů v Bělohradě ještě jednu nenahraditelnou výhodu: a sice, kdykoliv jsem z lomu přivezl mnohametrkový blok pískovce, vždycky byli po ruce a kámen mně pomohli složit, usadit na pracovní stoličce a během tvořivého procesu dle potřeby s ním manipulovat. Takže, milý Zdeňku, až se trochu oteplí, zajdu na bělohradský hřbitov a zhotovím na tvém náhrobku epigraf se vzkazem: OMNES EODEM COGIMUR... a ať badatelé bádají...!

Jiří Sehnal

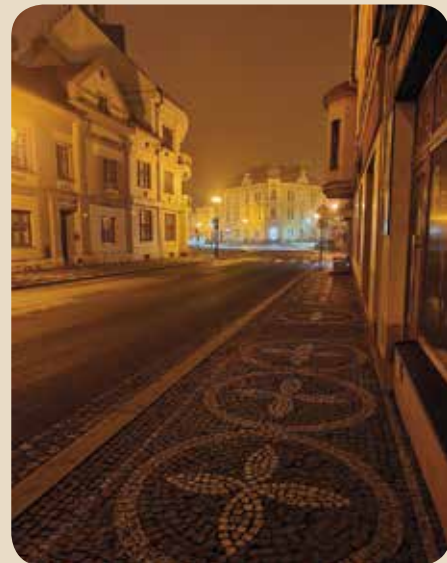
Pana Křištofa a jeho syny jsme poznali v době, kdy prováděli dláždění v Anenských lázních. Protože byli ve své profesi velice zruční, požádali jsme je o položení dlažby našeho nádvoří, a tak v roce 2008 nám dláždění provedli. Jen takovou perličku pro zasmání. Pan Křištof jedno ráno přijel později, kluci měli již kus dlažby hotový a on se jen podíval, vzal si je stranou, něco jim vysvětlil a oni museli dlažbu předělat. Bylo nám jich líto. Proto s čistým svědomím můžeme říci, že to byl mistr svého oboru s velkým „PAN MISTR KRIŠTOF“. Později, když již v Bělohradě nepracoval, zastavil se na „slovičko“ a bylo to příjemné setkání. Na jeho perfektní práci se nedá zapomenout.

Manželé Knapovi

Když jdeme po bělohradských mozaikových chodnících z bílých a tmavých kostiček, nelze si nezpomenout na Zdeňka Křištofa, který společně se svými dvěma syny tyto chodníky vydláždil. Znali jsme ho osobně i díky tomu, že nám jeho firma bezchybně a kvalitně provedla i dláždění u našeho domku včetně posezení na zahradce. Dlouhá léta jsme si také posílali přání k různým příležitostem. Budeme na něho vzpomínat jako na našeho dobrého známého, se kterým jsme též několikrát poseděli při kávě. Jenom je nám trochu líto, že jeho práce je místy ve městě již poničena a někde, bohužel, neodborně opravena.

Manželé Josef a Jarmila Kovářovi

foto: archiv

Ke třístému výročí trvání bělohradské farnosti

V neděli 28. února 2021 byla ve farním kostele Všech svatých v Lázních Bělohradě sloužena děkonná bohoslužba na poděkování za tři sta let trvání místní farnosti, za všechny duchovní zde sloužící a za všechny její dobrodince, zvláště za Bertolda Viléma z Valdštejna. Slavnostní mši svatou celebrouval místní duchovní správce P. ThLic. Grzegorz Puskiewicz za hudebního doprovodu vedeného ředitelem bělohradské základní školy K. V. Raise Ing. Jaroslavem Jiráskem a jeho dcerou Annou Jiráskovou. Tuto slavnostní událost však zastínila současná nepříznivá epidemická situace, proto se jí mohl zúčastnit velice omezený počet návštěvníků, a navíc musel být zrušen plánovaný následný program. Nezbyvá než doufat, že opět přijdou lepší časy a ostatní blížící se třístiletá jubilea spojená s historií Lázní Bělohradu (27. července 2021 uvedení do úřadu prvního faráře a vysvěcení zámecké kaple, 2. května 2022 povýšení na městečko) si budeme moci připomenout bez jakýchkoliv omezení a v plné slávě.

Historie spojená s farností a kostelem v Lázních Bělohradě je však mnohem starší než vzpomínaných tři sta let.

Nejstarší známý písemný záznam zmiňující zdejší kostel se nalézá v konfirmačních knihách (Libri confirmationum) pražského arcibiskupství a je datován 2. září 1354. Tehdy byl jmenován nový farář k farnímu kostelu ve Svatojanském Újezdu a v té souvislosti je kostel v Nové Vsi – dnešním Bělohradě – uveden jako jeho filiální. Ovšem v rozmezí několika málo let se situace změnila a již 26. října 1360 je nazýván farním. Zápis pochází z knihy nadací (Libri erectionum) a potvrzoval obohacení záduší o další pozemky, jejichž výnos byl určen pro zajištění služby nově ustanoveného třetího kaplana k novoveskému kostelu. *

Následkem husitských válek došlo k zániku katolických far a zádušní majetky byly rozchváčeny. Na území Královéhradeckého kraje tomuto zmaru unikl pouze broumovský benediktinský klášter, který byl bráněn vojsky slezských knížat. V době předbělohorské byla v naší oblasti duchovní správa vykonávána utrakvisty. Nejinak tomu bylo také zde, kde i majitel panství Petr Škopek byl přívržencem podobojí. Za jeho působení stál místní kostel pravděpodobně na okraji jeho zájmu, neboť svou péči věnoval kostelu v Červené Třemešné, který se stal rodovým pohřebištem. Mimo jiné rozsáhlé úpravy v něm nechal roku 1623 instalovat velkou genealogickou tabuli a po své smrti v roce 1625 tam byl také pohřben.

Z tohoto období k našemu kostelu nemáme, nebo alespoň nejsou známy, žádné písemné záznamy. Pouze v soupisu škopkovského majetku sepsaného v souvislosti s pobělohorskými konfiskacemi v roce 1624 je zdejší kostel opět zmíněn pouze jako filiální.

Po třicetileté válce panoval v celé zemi neutěšený stav nejen v hospodářské oblasti, ale také v duchovní správě. Na území tehdejšího Královéhradeckého kraje se v roce 1652 nacházelo 109 far a 78 filiálních kostelů, z toho však bylo řádně obsazeno pouze 42 far, to znamená, že 67 far zůstávalo neobsazených, tedy téměř 75 %. **

O duchovní potřeby v Nové Vsi společně s Čistou u Horek, rovněž spadající do dominia hraběte Viléma Lamboye (bělohradské panství přikoupil v roce 1642), tehdy pečoval novopacký farář Bartoloměj Aulicus. Ten ovšem ještě zastával duchovní správu také na Pecce, ve Studenci, Chlumu (Tábor u Lomnice nad Popelkou) a dost možná i na dalších místech.

Reakcí na tuto zoufalou situaci bylo nařízení královského místodržitelství ze 4. února 1654 požadující, aby za pomoci misionářů z řad řeholníků byla všemu obyvatelstvu zajištěna zpověď alespoň v době postní.

Nápis na dřevěné tabulce nesoucí autentiku (potvrzení o pravosti ostatků světců) dosvědčuje v roce 1650 Bartoloměj Maximilián Aulicus, farář novopacký a novoveský, uložení schránky s ostatky do oltáře v kostele Všech svatých v Nové Vsi.

Od 10. května výše uvedeného roku 1654 se při novoveském kostele začala vést matrika křtů, oddaných a pohřbených.

Rokem 1654 je také datován nejstarší dochovaný inventář kostela Všech svatých v Nové Vsi, doplněný o seznam kostelních darů, kterých se nejvíce sešlo v tomto vzpomínaném roce. Hlavní donátorkou byla manželka majitele panství, hraběnka Sibylla Lamboyová. Darovala kostelu nejen celou řadu liturgických oděvů a textilií, ale také dva boční oltáře, stolice k hlavnímu oltáři a do zpovědnice, závěsný mosazný svícen pro šest svící a obraz sv. Jiljí. Z uvedeného soupisu se lze domnívat, že kostel byl do té doby pravděpodobně hodně zanedbaný. Za připomenutí jistě stojí, že Sibylla Lamboyová v listopadu 1655 přivedla do Prahy prvních šest sester řádu sv. Voršily a dala tím základ pro vznik prvního konventu Voršilek na území českého království.

Touto dobou v Nové Vsi ještě stále nebyla trvalá duchovní správa a vykonávali ji jezuitští misionáři z jičínské koleje. První řádný administrátor nastoupil až v roce 1659 a byl jím Jiří Ignác Neuman narozený v Litomyšli.

Významným mezníkem v historii kostela Všech svatých se stal rok 1689, kdy majitel bělohradského panství hrabě Bertold Vilém z Valdštejna nechal vystavět nový chrám v podobě, v jaké jej známe dodnes. Jak vypadala původní kostelní stavba, písemné prameny neuvádí, pouze z ústního podání se traduje, že byla dřevěná.

Dne 1. března 1721 byla zásluhou již zmíněného Bertolda Viléma z Valdštejna novozvednuta fara. Řečeno dnešním jazykem: byla nově ustanovena a nadána farnost s farním kostelem Všech svatých v Nové Vsi a třemi kostely filiálními, sv. Petra a Pavla na Byšičkách, sv. Jana Křtitele ve Svatojanském Újezdu a sv. Jiří ve Hřídenci. Poslední jmenovaný byl v roce 1787 odřařen a stal se filiálním ke kostelu sv. Mikuláše v Chotči. Je nutno si uvědomit, že farnost v tomto pojetí není pouze určitá územní oblast spadající pod jednu duchovní správu, ale jedná se také o hospodářský útvar nutný pro zajištění její činnosti. Tyto potřeby zabezpečovalo „nadání“ fary zaznamenané v její zřizovací listině. Tímto aktem se faře-farnosti vrátila většina historicky jí patřících zádušních pozemků a zároveň byla ustanovena mešní fundace patrona kostela Bertolda Viléma z Valdštejna. Nadání se po-

stupem času dalšími dary a fundacemi navyšovalo. Patron měl právo prezentovat – navrhopvat – faráře a proti tomu bylo jeho povinností financovat a zajišťovat údržbu kostela. Povinnosti patrona byly vázány na dané panství a přecházely automaticky na jeho případné nové majitele.

Zásady patronátního práva pouze s malými změnami přetrvaly až do 21. června 1945, kdy bylo jeho praktické vykonávání znemožněno v důsledku vydání dekretu prezidenta republiky nařizujícího konfiskaci a rozdělení zemědělského majetku „Němců, Maďarů jakož i zrádců a nepřátel Českého a Slovenského národa“. Na tento dekret navázal „Zákon o hospodářském zabezpečení církvi a náboženských společností státem“, který vešel v účinnost 1. listopadu 1949. Tímto aktem přešel veškerý soukromý a veřejný patronát nad kostely, obrocím a jinými církevními ústavami na stát, který tak získal nad církevními organizacemi naprostou kontrolu. Nastalá situace pochopitelně vyvolala mezi kněžskými negativní reakce a poměrně ostře se proti ní ohradili. Výmluvně to ilustruje dopis jičínského vikáře, bělohradského faráře Františka Noska odeslaný 4. listopadu 1949 hradeckému biskupskému ordinariátu: „Já František Nosek, farář v Lázních Bělohradě, oznamuji, že jsem přijal nově upravený plat, poněvadž jde o ustanovení, jež nabylo zákonné platnosti. Přijetím tohoto platu neberu však na sebe žádné závazky, které by byly v rozporu s mým kněžským svědomím a církevními zákony. Znovu prohlašuji, že duchovní zájmy Církve svaté a nerušená svoboda mé kněžské práce jsou mi přednější než hmotné zabezpečení mé existence“. Tento zákon s dílčí změnou z 3. listopadu 1992 platil až do 31. prosince 2012 a byl 1. ledna 2013 nahrazen „Zákonem o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi“, známým pod lidovým označením církevní restituce. Tímto instrument patronátního práva zanikl.

Vraťme se však ještě zpět do roku 1721. Uvedení do úřadu – instalace – prvního faráře, kterým se stal dosavadní administrátor Tobiáš Voříšek, proběhlo 27. července 1721. Toho dne byla také vysvěcena zámecká kaple sv. Jana Evangelisty. Obrádky vykonal kanovník Katedrální kapituly při chrámu Svatého Duha v Hradci Králové Jan Václav Chřepický z Modliškovic, švagr známého barokního stavitele Jana Blažeje Santiniho-Aichela, kterému je přisuzováno architektonické autorství barokní dostavby bělohradského zámku a tím i zmíněné kaple.

U příležitosti výročí vysvěcení této kaple připravuje římskokatolická farnost v Lázních Bělohradě ve spolupráci s městem Lázně Bělohrad a majiteli zdejšího zámku přednášku historika PhDr. Jiřího Hrbka, Ph.D., věnovanou jedné z největších postav bělohradských dějin Bertoldu Vilému z Valdštejna. Přednáška se uskuteční přímo v interiéru zámecké kaple. Její realizace je však pochopitelně závislá na vývoji epidemické situace a jejím aktuálním stavu v červenci.

Josef Klazar, foto: archiv, Ladislav Stuchlík

*(PETERA Rohoznický František, *Nová Ves nad Javorovou v Jičínsku. Památky archaeologické a místopisné*, 1871, r. 9., č. 3., s. 209–210)

***(BÍLEK, Tomáš Václav. Reformace katolická, neboli, Obnovení náboženství katolického v Království českém po bitvě bělohorské. Praha 1892, s. 257–258)*

(Další zdroje: Státní okresní archiv Jičín, fond Farní úřad Lázně Bělohrad. Sbirka zákonů ČR. VAVROUŠKOVÁ Anna. Rodinné zápisy Chřepických z Modliškovic. Časopis rodopisné společnosti československé v Praze, 1934, r. 6, Praha 1935, s. 1–18.)

Záznam o založení mešní fundace 1. března 1721 Bertoldem Vilémem z Valdštejna.

(SOka Jičín, fond Farní úřad Lázně Bělohrad, Farní pamětní kniha 1663–1967, neuspořádaná)

Záznam o založení mešní fundace 1. března 1721 Bertoldem Vilémem z Valdštejna BL 3-2020

PARTYZÁNSKÁ ČINNOST NA BĚLOHRADSKU

Před koncem druhé světové války někteří lidé začali přemýšlet jak by se pro mnohé nechtěné, německé okupační správy zbavili, nebo jak by alespoň dopomohli k jejímu konci. Docházelo k prvnímu shánění zbraní a organizování skupin, které pomocí vysílaček dodaných letcky z SSSR a Anglie posílaly zprávy z okupované protektorátní republiky. Začínalo se připravovat ozbrojené vystoupení proti Němcům. To však bylo velmi problematické, protože Němci drželi správu území poměrně pevně ve svých rukách. I na Bělohradsku se dochovaly důkazy o přípravě a organizování odporu proti okupantům. Jedním z důkazů je doplněk k poválečnému dotazníku ing. Bohuslava Stránského o jeho činnosti v odboji. Zpráva je sice značně tendenční a vychází z tehdejší ideologie komunistické strany SSSR, ale některé pasáže dobře ukazují, jak situace asi vypadala.

Dochovalo se také ručně psané potvrzení velitele zdejší partyzánské skupiny majora Vorotnikova o zapojení Josefa Chvaliny z Horní Nové Vsi do odbojové činnosti partyzánského oddílu.

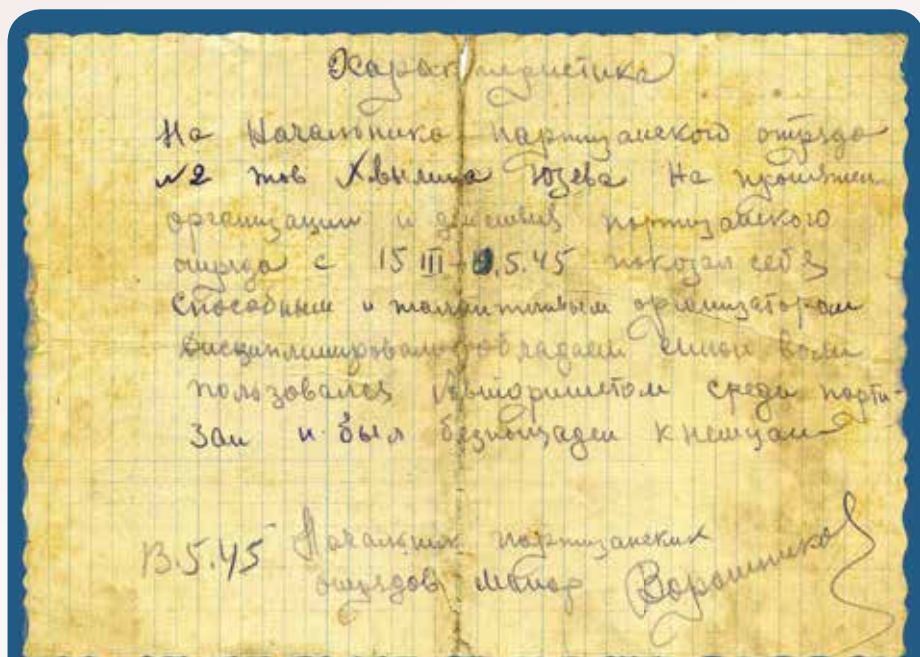
CO ZE ZPRÁVY VYPLÝVÁ

Již v době, kdy se po rozpuštění československé armády vraceli demobilizovaní vojáci domů, se začali někteří důstojníci a dělesloužící vojíní připravovat na případný odpor proti okupantům. Z Bělohradu to byli např. štábní rotmistr Capoušek, št. rot. bratr legionář Pochop, vrchní četnický strážmistr Ottel, finanční respicient Chvalina, sokol br. Plašil a další, většinou zaměření prosovětsky. Mezi odbojové rezervy patřil i důstojník v záloze Jan Vojtíšek, který byl kontaktní osobou pro paravýsadek Anthropoid organizovaný z Anglie, jenž vyvrcholil atentátem na Reinharda Heydricha a pozdější perzekucí a vražděním vlastenců.

Situace se zpočátku války nevyvíjela příhodně. Teprve v roce 1944 se začala karta obracet a mezi obyvatelstvem pronikly zprávy o ústupu Němců „na všech frontách“. V té době se začalo zdát, že by mohl být odpor proveditelný. Pod vedením sokola Plašila se začaly zaopatřovat zbraně z německých skladů. Nelze si však představit nějaké masivní získávání výzbroje. Z dokumentu vyplývá, že se podařilo získat dvě kulovnice a pistolí. Tedy ne přímo vojenské vybavení. Zbraně byly ukryty ve věži bělohradského kostela a na plovárně rybníka Pardoubku. Bylo také tajně organizováno zásobování hlavně sovětských válečných zajatců ukrývajících se v okolních lesích léky, jídlem a oblečením.

Na počátku roku se podařilo opatřit vysílačku, která byla sovětským letounem shozena v prostoru Bezníku a přenesena do Brtve. Zde ji koncem dubna převzala skupina vedená majorem Rudé armády Nikolajem Vorotnikovem a byla uvedena do provozu.

Podle jména ruského majora dostala partyzánská skupina název Nikolaj. Ta měla ve skutečnosti dva oddíly. Jeden vedl sokol Chvalina z Horní Nové Vsi. K tomu patřil i Josef Plašil a snad i pisatel poválečné zprávy ing. Bohuslav Stránský a další. Druhou skupinu vedl Tuček.

PŘEKLAD OSVĚDČENÍ:

Velitel partyzánského oddílu č. 2 soudruh Josef Chvalina v době organizování partyzánského oddílu a působení jeho od 15. III. do 12. V. 1945 osvědčil se jako dobrý a disciplinovaný organizátor. Jeho vystupování bylo vždy naprosto korektní a energické, čímž si získal mezi mužstvem partyzánského oddílu autoritu jedinečnou. Ve svém jednání vůči Němcům byl neúspěšný.

13. V. 1945 Velitel partyzánského oddílu major Vorotnikov

Tuto skupinu měl prosovětsky orientovaný Bohuslav Stránský za nedůvěryhodnou, protože považoval v ní působící ruské uprchlé zajatce za Vlasovce (pozn. - Rusové naverbovaní do armády po boku Němců, vedení gen. Vlasovem, později obrácení proti nim).

Na počátku června napsal mjr. Vorotnikov Josefu Chvalinovi potvrzení o jeho činnosti v partyzánském oddíle. Zajímavé je, že překlad

onoho potvrzení nese razítko městského úřadu Lázně Bělá pod Bezdězem. Jak se zapojil oddíl Nikolaj do boje proti okupantům, se z archivu Městského kulturního střediska zjistit nepodařilo. Jisté je, že se některým skupinám odbojová činnost dařila. Jednou z povedených akcí bylo například vykojení vlaku s vojenským materiálem v Mezihorském údolí.

Ladislav Stuchlík, foto: autor, archiv

Vzpomínka na bývalou kronikářku obce Lánů u Lázní Bělohradu

paní Martu Vagenknechtovou

Je zvláštní ten letošní jarní čas v době pandemie, zvláštní a jiný oproti časům minulým.

Dodržujeme celostátní nařízení izolace rodin a i okresů v naději, že je to cesta jak zamezit šíření obávané infekce, dokud nebude proočkována většina současné populace. Odloučení od sousedů a známých otevřelo prostor pro vzpomínání na časy minulé, na události, které jsou uloženy v našich myslích a které podvědomě jdou stále s námi. Vzpomínáme na osoby nám blízké nebo osoby spojené s jistou událostí z našeho okolí.

V jarním času roku 1995, dne 29. dubna se uskutečnil sjezd bývalých žáků školy v Lánech.

Pozvaných bylo kolem sto padesáti bývalých žáků, kteří školu v Lánech navštěvovali, z posledních dvou generací žijících pamětníků. Svým zápisem do „pamětní knihy“ projevila svou lásku k místu paní Marta Vagenknechtová, kronikářka obce Lánů.

Bylo to něco, co jistě každého zahřálo u srdíčka – vždyť nás mnoho se nevidělo od školních let – a dnes jsme se sešli někteří už jako dědové a babky. Nedá se nic dělat, život utíká jak voda – ale přece jsme se viděli, pobavili, prošli vesničku, viděli tu naši školičku a přejeme si, abychom se ještě za nějaký ten rok ve zdraví zas sešli.

M. Vagenknechtová

Příští podobné setkání v Lánech se uskutečnilo jako setkání občanů, chalupářů a příznivců obce Lány u Lázní Bělohradu dne 29. září 2012. Na toto setkání už paní Vagenknechtová nemohla přijít, zemřela v roce 2004.

Vzpomínku na paní Martu Vagenknechtovou doplníme několika údaji z jejího života. Narodila se před sto lety v Prostřední Nové Vsi, v tzv. Japonsku. Rodiče se však přestěhovali do Jedlové u Jiřetína. Marta jako školačka dojížděla do školy ve Svoru. Kolem roku 1930 si rodiče postavili domek v Lánech, a tak se opět vrátili na Bělohradsko. Lány byly pro Martu celoživotní láskou, vzpomínala ráda na školní léta v malé vesnické škole, na cvičení v Sokole. Byla účastnicí sokolského sletu i pozdější spartakiády. V Lánech si našla i svého manžela.

Několik let byla členkou městského zastupitelstva v Lázních Bělohradě v komisi veřejného pořádku.

Kroniku obce Lánů psala po mnoho let a byl to její koníček. Paní Marta Vagenknechtová nechyběla při žádné společenské události v Lánech, přípravách plesů, tanečních zábav a divadelních představení divadla v přírodě, kterými žila celá vesnička.

Život vesničky v době téměř o tři generace zpět byl úzce spojen s žitím právě těch dobrých a obětavých sousedů. Paní Marie Vagenknechtová byla jedním z nich.

Vlastimil Hrnčíř, foto: archiv

PAMATUJETE? KULTURNÍ SÁL LÁZNÍ OBSAZENÝ DO POSLEDNÍHO MÍSTEČKA. KOLEM NÁS KRÁS NÁ HUDBA V PŘEDNESU OPERNÍ PĚVKYNĚ, PŘÍPADNĚ PROPOJENÉ S DALŠÍMI ZAJÍMAVÝMI HOSTY.

PANÍ EDITA ADLEROVÁ, NOSITELKA CENY ČESKÉHO HUDEBNÍHO FONDU.

Paní Adlerová, vím, že máte nabitý program i v současném mimořádném období pandemie. Přesto jste si udělala čas a poskytla rozhovor. Vyučujete na konzervatoři v Teplicích, máte ještě své soukromé studio v Praze, proto první otázka směřuje tímto směrem. Dá se vyučovat operní zpěv přes internetové sítě?

Současná situace je opravdu jiná obzvláště pro nás, co se živíme kontaktem s lidmi. Zpěv je označen jako nebezpečí pro přenos viru, proto musíme zákazy respektovat. Ale jsou tu moderní technologie, které umožňují vyučovat zpěv on-line. Společně s kolegy na konzervatoři v Teplicích jsme vypracovali kvalitní metodiku, při které se dá detailně sledovat práce s hlasem, jeho nasazení, případně rozpoznat chyby. Až tato mimořádná situace skončí, já doufám, že brzy zůstanu u určitých kontrolních lekci, které pokládám za plus ve výuce. Samozřejmě, žákům chybí klavírní doprovod, ale především kontakt s posluchači. To je zásadní část výuky. Energie se přenáší z diváka na účinkující a naopak, odbourává se tím i tréma. Toho se nám teď opravdu nedostává.

Paní Adlerová, vraťme se do začátku vaší pěvecké kariéry. Oblíbená otázka: Jste stále ještě držitelkou titulu „Nejmladší Carmen v dějinách opery“, kterou jste ztvárnila ve svých 18 letech na scéně divadla J. K. Tyla v Plzni při svém absolventském představení po studiu na pardubické konzervatoři?

A víte, že nevim? V určité době tomu tak bylo. Carmen zpívám celý život, a to nejen na operní scéně. Je mi blízká, odpovídá mému

Edita Adlerová

hlasovému zbarvení. Bizet tuto roli původně napsal pro soprán, charakterově je to ale role mezzosopránová. Toto téma jsem použila pro jeden ze svých autorských projektů. Spolupracuji se skvělou profesionální kapelou, v níž účinkují dvě kytary, housle, kastaněty, cajón a flamencová tanečnice. Projekt se jmenuje „Španělský večer s Carmen“. Bizetovy árie a španělské písně jsou propojené s tancem, vlnivými šátky, vějíři, kastanětami a nádhernými kostýmy. To je má Carmen, která měla své provedení dokonce i v lázeňském sále v Bělohradě. Já se na koncertních pódii cítím nejlépe. Opera je specifické prostředí, kde se musíte podřídit mnoha faktorům, zatímco při koncertech si můžete vybrat prostředí, spolupracovníky, zde se cítím svobodněji.

Několik let jste žila v Bělohradě. Koncertování v kostele Všech svatých, Rybova mše vánoční, ale také řada nezapomenutelných projektů v místních lázních, kam jste do svých programů přivedla významné hosty. Byli to např. Martina Kociánová, Jaroslav Dušek, Jiří Grygar a jistě i další.

V Bělohradě jsem prožila nejkrásnější léta. Příjemné prostředí, dobré přátelské vztahy a možnost přivést lidem někoho zajímavého mě těšily. Za výborné spolupráce s panem Stuchlíkem se mohly uskutečnit projekty, kdy se formou besedy posluchači a diváci kontaktovali s účinkujícími a dozvěděli se něco navíc z jeho oboru. Tyto projekty mě moc bavily a těšil mě zájem návštěvníků.

Dovolím si malé odbočení do soukromí: vaši synové byli tenkrát docela malí. Kráčí ve svých profesích ve vašich hudebních šlépějích? Posíláme jim pozdrav z Bělohradu a přejeme vše dobré. Ať se jim daří!

Oba synové mají hudbu rádi, ale profesionálně jsou zaměřeni do jiných oblastí: Starší syn vystudoval na katedře fotografie na pražské FAMU, mladší studuje sociologii na Karlově univerzitě. Děkuji moc za vaše přání.

Vaše kariéra se rozjela do mnoha oblastí. Je to převážně koncertní činnost, ale také autorské moderování hudebních projektů, jako např. Španělský večer s Carmen, George Gerschwin – Muž, který neodešel. Zabýváte se barokní hudbou, založila jste soubor Canto Dolce. Přiblížte nám, prosím, některý z těchto projektů.

Zajímají mě témata, která dovedou zpřítomnit historii. Při některých projektech jsem o spolupráci požádala historika a spisovatele

Petra Horu Hořejše (autor pořadu „Toulky českou minulostí“ pro ČR), který pro mne napsal scénář k vybraným historickým tématům. Já jsem jeho texty proložila hudbou. Nemusela to být vždycky hudba dobová, ale musela být s tématem nějak svázaná. Například do pořadu o Karlu IV. jsem vkládala písně, které se vážou k místům, kde císař žil, nebo i písně o víně, které k němu též patří. Jiný pořad o barokním architektu Janu Blažejí Santinim-Aichelovi byl doplněn písněmi českých i italských autorů, což odpovídá jeho česko-italskému původu. Tyto kombinované projekty mám moc ráda.

Jak jsem se dočetla, vystupujete na mezinárodních festivalech nejen u nás, např. Pražské jaro, Smetanova Litomyšl, Struny podzim, ale i např. ve Francii a jiných zemích, koncertujete v nejkrásnějších koncertních sálech světa s významnými světovými orchestry a vynikajícími dirigenty a sólisty. Úžasný vrchol kariéry! Je jistě obtížné vydvihnout některý z nezapomenutelných zážitků, které vás během těchto vystoupení provázely. Který by to byl?

Bylo toho moc, ale něco v paměti utkví víc. Někde jste delší dobu, kdy vnímáte normální životy, navazujete přátelství. A někdy stačí krátká doba, třeba jeden jediný den, na který po celý další život nezapomenete. To se mi stalo v Lisabonu. Měla jsem den mezi zkouškou a vystoupením, vydala jsem se tedy do lisabonských ulic. Projížděla jsem celé město pověstnou lisabonskou tramvají. V prosinci se dalo očekávat chladné zimní počasí, ale i v tom se na mne štěstí usmálo. Slunce svítilo na bílé

S Věrou Mullerovou

Před Bílým domem

chodníky a odráželo své paprsky na barevné domy, které se v odlesku od moře zdály být pohádkově krásnými. Na tuto atmosféru nikdy nezapomenu. Koncert se konal na nejvyšší úrovni, kdy náš prezident (Miloš Zeman) přijal pozvání prezidenta Portugalska. Zástupci pozvané země přivážejí s sebou hudební skvosty národní kultury. Tak jsem zpívala krom jiného i skladby A. Dvořáka, nesměla chybět Rusalka. Koncert probíhal v krásných prostorách kaple prezidentského paláce. Pan prezident Portugalska Marcelo Rebelo de Sousa je noblesní pán, jeho přijetí bylo velice příjemné.

I když zvláště v této době nemáme možnost být svědky vašeho živého vystoupení, stojí za to připomenout, že jste interpretkou řady nahrávek na CD, vystupovala jste v 17 zemích naší planety. Vaše pracovní nasazení si zaslouží náš obdiv, věřím, že i žáci ocení vaši zaujatost pro kvalitní výuku. Jací jsou současní žáci?

Ve srovnání s naší generací mohu potvrdit, že současní žáci berou studium zodpovědněji, vědí, že nesmějí ztrácet čas. Jsou pracovití, výuka není vždy zábavná a oni jsou si toho vědomi. Sama momentálně studuji obor hudební věda na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, nyní mám před státnicemi. Pro mne je to veliký přínos, kterým mohu obohatit vzdělá-

vání svých žáků. Studium je velice náročné, ale v současné životní situaci je pro mne nesmírnou oporou.

Jak odpočíváte? Z čeho se radujete? Na co se těšíte?

Na tuto otázku těžko hledám odpověď, v současném vytížení to moc nejde. Raduji se z toho, co za den stíhnu, co se podaří. A na co se těším? Na normální stav, na koncertování, na kontakt s posluchači. Ale ani v této době si nezoufám: žiji podle možností, máme teplo, jídlo, musíme to vydržet.

Paní Adlerová, děkuji vám za poskytnutý rozhovor a přeji vám hodně sil k tak závažným úkolům. K tomu pevně zdraví i štěstí.

Věřme, že tato mimořádná situace nebude dlouho trvat a že budeme moci naplánovat váš koncert třeba v prostorách našeho kostela.

Mnohokrát děkuji za vaše přání i za příjemný čas strávený s vámi. Věřím, že vše společně zvládneme a zase se v Bělohradě setkáme na nějakém pěkném koncertě.

Hana Friedrichová, foto: archiv Edity Adlerové, Monika Navrátilová, Milan Pospíšil

La Magia del Flamenco a Španělský večer s Carmen

S klavíristou Jiřím Knottem

V Lisabonu s portugalským prezidentem

KONECCHLUMÍ

POZVÁNKA K VÝLETU A VZPOMÍNCE

Jaro je za dveřmi a bude lákat k procházkám a výletům. Konecchlumí není daleko, je v něm barokní kostel sv. Petra a Pavla s křížovou cestou od malíře Vladimíra Komárka, nad ním památník jednoho z vůdců stavovského povstání Viléma Konecchlumského, popraveného v r. 1621 na Staroměstském náměstí, a bezmála před devadesátí lety rozbouřila vesnici i široké okolí tragická událost nešťastné lásky.

VRAŽDA MILENKY

I když o tomto případu bylo napsáno mnoho článků v různých dobách a několika časopisech, dovolil jsem si k případu uvést další podrobnosti, k nimž jsem využil informací získaných od pana ing. Aleše Kutnara z Mlázovic, kterému tímto děkuji. Svými zjištěními jsem je doplnil a tímto i zveřejňuji.

Hned nad Konecchlumím a jen pár metrů vlevo od značené cesty směřující po hřebeni Mlázovického chlumu k Ostroměři, v místě severovýchodního okraje bývalého slovanského hradíště stojí nenápadný pomníček připomínající nešťastnou lásku **Blaženky Patkové** (* 13. 10. 1915) a místo jejího tragického skonu. Zřídili jej v r. 1934 její zarmoucení rodiče bydlící v č. p. 72 v Konecchlumí a nechali jej opatřit nápisem oznamujícím, že na tomto místě byla dívka zavražděna. Nápis je zakončen letopočtem 1915–1934 a pod ním je Blaženčina fotografie.

Devatenáctiletá Blaženka a tehdy jednadvacetiletý **Václav Tomášek** (* 25. 1. 1914) z Konecchlumí č. p. 58 se do sebe zamilovali. Blaženka byla jediná dcera z rodiny zedníka a porodní báby, Václav byl nejmladším synem konecchlumského rolníka, též povozníka a sloužil v Jičíně jako městský noční hlídač. K výkonu zaměstnání měl přidělenou služební pistoli, která se bohužel oběma milencům stala osudnou.

Oba byli mladí, přísahali si lásku až za hrob, a když nenalezli u rodičů Blaženky naprosto žádného pochopení, rozhodli se, že raději než odloučení zvolí společnou smrt. Tak se i stalo. Dne 19. července 1934 odešla Blaženka potají z domova, na určeném místě se setkala s Václavem a posléze se posadili do stínu okraje chlumského lesa, odtud bylo vidět do oken stavení Patkových. Dlouho do noci probírali pro ně bezútešnou situaci, a když pak po půlnoci, již 20. července, se začala v mnoha doposud potměných domech rozsvěcet světla, usoudili milenci, že je to kvůli nim a že jistě je budou vesničané hledat. Utekli proto dál cestou po hřebeni až na osudné místo a tam učinili nezvratné rozhodnutí, že tam spolu zemřou v náručí. Václav ranou z pistole střelil Blaženku do prsou, však zděsil se svého činu a nenalézaje odvahu sáhnout si na svůj vlastní život z místa utekl domů. Schoval se na půdě a po svých sestřích vzkázal svému příteli, že u cesty na Chlumech leží mrtvá Blaženka. Jedna z jeho sester ale místo bratrova úkrytu prozradila četníkům a ti Václava zatkli.

O dva dny později byl na konecchlumském hřbitově pohřben Blaženka. Václav byl poté za svůj čin odsouzen na 15 let žaláře, který byl zpřísněn čtvrtletním denním půstem a v každý výroční den vraždy tmavou komorou. Svůj trest si odpykal na plzeňských Borech a po 14 letech byl v roce 1948 propuštěn. Přestěhoval se do Vrchlabí, oženil se, měl rodinu a do Konecchlumí do konce svého života zajížděl každoročně na Dušičky položit na Blaženčin hrob kytičku a rozsvítit svíčku. Zemřel kolem r. 1982.

Josef J. L. Špür, foto: J.Špür, Ladislav Stuchlík a internet

1. ročník literární soutěže

Raisiv Bělohrad

Pandemie covidu-19 bohužel postihla soutěž vyhlášenou studentkami VŠO Praha vedenými doc. Ing. Věrou Seifertovou, CSc., a Městskou knihovnou v Lázních Bělohradě na počátku roku 2020. Tématem byl libovolný literární útvar v rozsahu jedné strany A4. Do soutěže přišlo na padesát prací. Výsledek měl být prezentován při slavnostním vyhlášení 13. 11. 2020. Vzhledem k pandemii bylo vyhlášení přesunuto na jaro 2021, a bohužel, ani tento termín nemohl být realizován. Akce proto musela být zrušena. Přesto bychom rádi několik prací uveřejnili.

JOSEFA RŮŽIČKOVÁ – ŠUMPERK NEBYLY MOBILY

Jelo se do Budapešti. Víkendový zájezd pro učitele dvou škol. Jela i Alena, sympatická kolegyňka. S ní někam jet znamená zažít dobrodružství.

K tomu došlo až v souvislosti s parkovištěm autobusů. A to parkoviště bylo od centra sice poněkud vzdálené, ale jen tak, že se tam dalo dojít pěšky. Průvodkyně si nás shromáždila u autobusu a vysvětlovala, co je kde k vidění, a mluvila o nějakých orientačních bodech na obou březích Dunaje, abychom se po rozchodu dokázali vrátit k autobusu samostatně. V tom hluku okolo jsme slyšely každé druhé slovo.

„Pojď za ní, ať nám to znovu zopakuje,“ navrhla jsem.

A najednou jsme ji neviděly. Kolem nás proudy lidí z cizích autobusů...

Alena se rozhlédla. S obličejem osvíceným náhlým nápadem prohlásila „Nevadí,“ otevřela kabelku, vytáhla poznámkový bloček a propisku, ukázala na oprýskanou zeď před námi a začala opisovat výrazný nápis z plechové tabule na ní zavěšené.

„Název tohoto parkoviště. To kdybychom se ztratily,“ vysvětlila.

Ještě si lámala jazyk při předřikání těch maďarských slov, s úsměvem uložila bloček do kabelky a vyrazily jsme. Sledovaly jsme udaný směr a hlavní proud lidí a do centra jsme se dostaly.

Když jsme zhlédly, co jsme chtěly, a taky něco nakoupily, chystaly jsme se k návratu na parkoviště.

Podle proudu lidí jsme se nemohly orientovat, protože už bylo pozdní odpoledne a do tří různých směrů proudily přibližně stejné počty lidí.

„Kudy nazpět?“ zeptala jsem se.

Alena tipovala vpravo. Já bych byla pro vlevo. Co teď? Alča si vzpomněla na bloček s názvem parkoviště. A hned zastavila prvního Maďara, který se namanul, a s anglickým „Please, where is this?“ mu podstrčila pod nos bloček. S vážnou tváří vytáhl z kapsy brýle, nasadil si je, přečetl si název a rozchechtal se. Zakroutil hlavou a s omluvnou grimasou odcházel. Reakce několika dalších tázaných byla obdobná. Všichni se smáli. To bylo moc divné. Alča koukala nad tím, co je tu špatně.

„Možná jsi vynechala nějaké písmenko nebo napsala jiné, než tam bylo, a vyšlo z toho něco podivného nebo sprostého,“ usuzovala jsem.

„Jseš si jista tím směrem vpravo?“ zeptala jsem se.

„N...ne,“ řekla nejistě. „A co ty tím směrem vlevo?“

„Nóó...“

„Jsi si jistější,“ vyhodnotila mou odpověď kamarádka, „jdeme teda vlevo.“

A nastalo bloudění dlouhými ulicemi s vysokými starými šedými domy. Čas nemilosrdně běžel. Musely jsme se ptát dalších lidí.

Oslovila jsem mladého snědého Maďara. A zase se po přečtení rozesmál. Pak řekl něco anglicky.

„Co říkal?“ zeptala se Alča.

„Já mu nerozumím,“ odpověděla jsem.

„Maďar“ se rozesmál a řekl: „Hovorte materinským jazykom. Ja som Slovák.“

Přeložil nám „název“ parkoviště: POZOR. PADÁ OMÍTKA.

Věděl, kde poblíž centra parkují autobusy z ciziny, a zavedl nás skoro až tam.

ROMAN JAKUBČÍK – ŠAKVICE NEŽ DOHOŘÍM (SONETY)

-1-

Rady vás, bloudů, splavím solí
a s gusem polknu dojezd dne,
idejím dávným trpce mávnu,
samoten v noční krajině.

Uvázlý v bludném sladkobolnu
vyzpovídám se ze svých vin,
břídil, co nedá zapomenout
echům svých slastných kocovin.

Loudavě potom doklopýtám
očistným branám nadosah,
„Hle, tady stojím,“ zaklepu a
rozplynu se ve věčný prach...

...a nikdy víc už nebudu k mání
drahotám lidského prolínání...

-2-

Raději mi dejte sklenku vína,
odpušky – ty já nežádám,
modlitbou šetřte na nevině
a ty, co vzhlíží k výšinám.

Netuším, kam mě nohy nesou,
oč jinam, než kam nesou vás,
jsem, a přec nejsem, potácím se
a čekám, kdo mi zlomí vaz.

Ku spáse rád bych, netajím se,
uniknout z cely těžkých chvil,
být čistou duší v těle muže,
co pro lásku se narodil...

...i když však toužím po záchraně,
kráčím na čím dál tenčí hraně...

PROFESE A ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Prodáváci

Abyste živnostníkově snažení dávalo smysl, vždy musel svou produkci nabídnout zákazníkům. Odjakživa tedy působil i jako prodáváč. Základní formou maloobchodního prodeje je tzv. pultový prodej, kde prodáváč obsluhuje zákazníka za pultem a za nabízené zboží i sám přijímá platbu. Vždyť prvopočátky maloobchodního prodeje nalezneme už na středověkém tržišti zaplněném stánky, kde prodáváci nabízeli vše potřebné od potravin přes hliněné nádoby až po domácí zvířectvo. Postupem času se pultový prodej přesunuje do kamenných prodejen a začínají vznikat první samoobsluhy. Jde vlastně o protiklad pultového prodeje, kde zákazník obsluhuje sám sebe. S pultovým prodejem se však můžeme setkat i v některých samoobsluhách, kde je nabízeno zboží vyžadující specifickou službu jako např. krájení, vážení, balení, aranžování. Platba za toto zboží zpravidla probíhá až později u samostatné pokladny spolu s ostatním zbožím. S nástupem supermarketů a hypermarketů obchodů s pultovým prodejem ubývá a stánkový prodej na tržištích už přetrvává jen jako další alternativa nabídky zboží.

Na život prodáváče-živnostníka ukazuje i Poláčekův román *Bylo nás pět*, kde majitel koloniálu Vendelín Bajza posílá staršího syna do učení na obchodního příručího. Vyučit se prodávčem bylo běžné až ve 2. polovině 20. století. Vznikla totiž síť učňovských škol, ve kterých mladí adepti tohoto oboru se učili vše od přímky a doplňování zboží do regálů až po komunikaci se zákazníkem a obsluhu pokladny. Své prodáváče si tak vychovávali prodejci domácích potřeb, elektra, textilu, knih, ... a potravin.

Na profesní život „za pultem“ jsem se zeptal některých bělohradských prodáváčů vyučených v oboru prodeje potravin. Regály první „potravinové samošky“ na náměstí pamatuje i paní **Věra Dvořáková**.

„Vyučila jsem se pro Potraviny v Hořicích v Podkrkonoší a své poslední prázdniny v roce 1964 jsem si užívala u babičky v Dobši. Tenkrát za mnou přijela inspektorka z hořických Potravin, že potřebuji prodavačku v prodejně v Horní Nové Vsi (začátkem 21. století nápojka Vrtěnových). U pana Bočického jsem tedy zahájila dráhu prodavačky. Později jsem nastoupila do

Věra Dvořáková

samoobsluhy na bělohradském náměstí k paní Kozákové, od které vedení prodejny převzal pan Kříž. Prodejnu pak přestěhovali do přízemních prostor nově postavené budovy (dnes prodejna Jednoty). Po několikaleté štaci ve dvou novopackých masnách jsem éru prodavačky ukončila v bělohradské prodejně textilu u Čefovských (dnes pracovní pomůcky). Smutné je, že s nástupem řetězců, i když v jiných městech, ubývá klasických prodejen. Vždyť jen potravinových obchodů zde byla od revoluce pěkná řádka. A dnes se jich spolu s vietnamskými večerkami drží opravdu jen pár.

Stále si myslím, že obchodníčinu musí mít dobrý prodáváč v krvi. Ochota pomoci starším občanům narovnat zboží do tašky a ke všem zákazníkům se vždy chovat ohleduplně by měly být samozřejmostí v každé době.“

Pan **František Mach** se vyučil prodávčem potravin v Hradci Králové pro hořický Pramen. Své první zkušenosti sbíral v partě prodavačů pod vedením pana Vyhnálka v bělohradské samoobsluze na náměstí a vedení mléčné jídelny přebíral od paní Novákové (dnes květinářství

Stánkový prodej na pouti za první republiky

Lejdarových). Po delším období, ve kterém obsluhoval zákazníky mimo Bělohrad, se do našeho města vrátil, aby v roce 2002 otevřel prodejnu potravin Večerka. Dnes ve stejném objektu provozuje již čtrnáctým rokem vinotéku. Prohlížíme si spolu fotografii skupiny prodavačů z nově otevřené samoobsluhy v roce 1980, a i když si jednotlivé prodavače živě vybavujeme, zdá se nám neuvěřitelné, že od pořízení snímku už uběhlo čtyřicet let. Po krátké odmlce pak poodhalil personální úskalí této profese. „Dnes se za pult moc mladých nehraje. Obzvlášť u živnostenského pojetí jde o profesi, která vyžaduje mnoho času, a ten už je ochoten obětovat práci jen málokdo. A v potravinářském oboru to platí dvojnásob. Jiná situace je u supermarketů, kde už se klasické pojetí prodavače zcela vytrácí. Tato profese se zde dělí zvlášť na obsluhu pokladny, skladníka, pracovníka doplňujícího zboží do regálů..., a to zpravidla ještě se specializací jen na určitý sortiment. Tam si odkrouť pracovní směnu a frčí s čistou hlavou domů.“

Zleva Václavíková, Matějčáková, Šídlová, Nosková, Petřivá, Kittlerová

Vyhnaněk, Krausová, Dvořáková, Janzáková, Štěpánek, Kolářková, Horáková, Mach

Paní Ivu Špůrovou z jednořádkové samoobsluhy od sídliště do tajů profese prodavačky potravin zasvětili na hořícké učňovské škole. Situaci prodavačů dokresluje slovy:

„Dnes je už téměř vzácností najít v obchodě vyučeného mladého prodavače. Tuto pozici běžně zastávají absolventi učňovských škol vyučení v odlišných profesích z různých oborů. Co vše obnáší prodávání, zjišťují kolikrát až na place. A jak se říká, komu není šůry dáno, často brzo odhalí i zákazník. Na druhou stranu někdy se objeví i jedinec, který se snad prodavačem musel narodit. Stále jsem přesvědčená o tom, že ochotný prodavač se slušným vystupováním je základním kamenem oblíbenosti každého malého krámku i větší samošky. On totiž jen takovýto přístup vede ke spokojenému zákazníkovi, který se do obchodu rád vrací. O to víc pak zamrzí, když někdo svoji nespokojenost řeší anonymním udáním některé z kontrolních institucí. A že potom doložit splnění všech legislativních podmínek byrokratickou dokumentací nepatří mezi oblíbené disciplíny prodavačů, ví každý, kdo v nějaké prodejně působil, obzvlášť v potravinářském oboru.“

V současnosti mnoho vyučených prodavačů si ke své obživě vybralo jinou profesní dráhu. Naopak často nás obsluhují lidé, kteří přeběhli od jiných profesí. Zpravidla se jedná o živnostníky, odborníky ve svém oboru, nebo jejich zaměstnance. Kolikrát si v jejich roli za pultem ani neumíme představit nikoho jiného a rádi se k nim do obchodů vracíme.

No, a protože poslední rok prodejny svazují protiepidemická vládní opatření, zeptal jsem se paní **Katky Rýdlové**, jak se prodává „v době covidové“: „Když vidím u nás uzavřené krámký a ve městech obchoďáky plné lidí, je mi z toho smutno. Přitom by prodavač malého krámký dodržování požadovaných opatření lehce uhlídal a lidi by nebyli nuceni objednávat každou maličkost na e-shopu. V potravinářství je našťastí výhoda, že zavírat nemusíme. Myslím ale, že v současné situaci mají prodavači těžkou pozici. Hned po lékařích a záchraných složkách jsou bezesporu v první linii také. Vždyť taková pokladní v obchoďáku musí být „promořená“, i když důsledně používá respirátor a dezinfekci. Obzvlášť, když si po obslužení zákazník postěžuje, že je v karanténě a doktor mu ani nenapsal vycházku.“

Denně nás trpělivě obsluhují a aktivně nabízejí zboží. Je už jedno, zda prodávají rohlíky, jablka, šrouby, benzín, koberce, barvy, jízdní kola, trička, nebo noviny. Přijde nám naprosto samozřejmé, když nám ochotně vyjdou vstříc nejen v běžné pracovní době, ale třeba ještě před otevíráčkou nebo občas i těsně po ní. Oni si však potřebují nakoupit a něco zařídit také. Proto se nelze divit jejich údivu, když jim v některých institucích ještě před koncem provozní doby dávají výrazem v obličejích najevo, že je troulalé dožadovat se obsluhy v tuto dobu. Musejí pak odejít s vědomím, „že zítra je taky den“.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

Otevření obchodního domu na náměstí v roce 1980

BĚLOHRADSKÉ

reflexe

Eduarda Čelíše

VLAJKA PRO TIBET

V Královéhradeckém kraji se 10. března ke kampani Vlajka pro Tibet připojily desítky měst, obcí i institucí. Tibetskou vlajku vyvěsila i bělohradská radnice. Jde o připomenutí památky obětí povstání, které v roce 1959 potlačili čínští vojáci. Současně to lze chápat i jako podporu všem utlačovaným národům a národnostním menšinám.

JE SUIS BEČVA

Od hromadné otravy ryb jedovatým kyaniidem uplynulo víc než půl roku. Viník této události je stále neznámý, vyšetřování se dál protahuje. Nenechme Bečvu vyšumět! Jsem rád, že se na hlavním mostě přes naši Javorku objevil transparent JE SUIS BEČVA.

Ano. Každá řeka je Bečva. I naše Javorka.

BRABEC I GERRARD

K případu Bečva prohlásil ministr životního prostředí Richard Brabec, že nenechá „nic zamést pod koberec“. Kouč skotských fotbalových Rangers, pan Legenda Steven Gerrard, po naprosto ostudném vystoupení svých Jezdců proti Slávii Praha řekl: „Bylo by hezké to schovat pod koberec, ale asi se to nikdy nepovede.“

Domnívám se, že oba „zametači-nezametači“ Brabec a Gerrard mají především „velký kus másla na hlavě“!

TENISOVÁ HALA JIŘÍHO KUČERY

V polovině února zemřel po krátké nemoci Jiří Kučera. Dlouholetý hráč i trenér místního oddílu, čestný předseda AC Sparty Praha, který by v květnu oslavil osmdesátku. Od roku 2007 stojí ve sportovním areálu nádherná tenisová hala, kterou Bělohradu závidí celý kraj. U zrodu této haly stál ing. Jiří Kučera, hala byla do slova jeho dílo.

K uctění Jirkovy památky navrhuji pojmenovat tento objekt TENISOVOU HALOU JIŘÍHO KUČERY.

JAROSLAV ČUDLA HRNČIŘ

V chalupě u Hrnčírů pod Sehnalovou hospodou všichni mužský uměli hrát fotbal. Nejstarší Jiří-Gaston, Antonín, Josef i nejmladší Jaroslav, který pro své věčné čutání s balónelem dostal přezdívku Čudla. Navíc k fotbalovému umění přidávali i srdíčko a velkou obětavost.

Měsíc před sedmašedesátkou umírá Jaroslav, bývalý brankář, trenér, správce, vedoucí mužstva i pořadatel.

Jarda měl bělohradský fotbal moc rád a určitě ho bude „tam seshora“ dál sledovat...

Knižní okénko...

MĚSTSKÁ
KNIHOVNA
LÁZNĚ
BĚLOHRAD

„Dobrá a krásná kniha je ta, která plnými hrstmi rozsévá otázky.“ Jean Cocteau

Vážení čtenáři, v této rubrice bychom Vás rádi pravidelně upozorňovali na knihy, které máme v knihovně, stojí za povšimnutí a mohly by Vás zaujmout...

Jaro (Cesty za horizont) – Václav Vokolek (Universum)

Oslava krajiny a jejích krás v jarním čase od spisovatele a výtvarníka ze slavného literárního a tiskařského rodu Vokolků. Jaro, období znovuzrození, objevování, sebepoznávání a nových cest. Význam tradic, které jsme většinou svým životním stylem již skoro vymazali...

Fit i bez fitka – Dana a Miloš Škorpilovi (CPress)

Jak si zlepšit fyziku v domácích podmínkách v době pandemie, radí ve své nové knize známí propagátoři běhu, chůze a zdravého životního stylu manželé Škorpilovi. Věk je jenom číslo, tvůj život začíná právě teď!

Jde to i slušně – Pavel Klener (Galén)

Druhé, rozšířené vydání vzpomínek profesora MUDr. Pavla Klenera, DrSc. zachycuje pracovní a životní pouť slovného hematologa, onkologa a prvního polistopadového ministra zdravotnictví. Kniha nezakrývá ani velmi neslušné politické střety, kterým byl vystaven. Přesto je výzvou, že to jde i slušně...

Jmenuji se Orel – Romi Grey (Kniha.Je)

„Nebe je tak velké. To jsem z klece neviděla.“ Kniha ochránčyně zvířat (vl. jménem Roman Šedivý) je o slepičce z klecového chovu, která uviděla slunce. Knižka o odvaze a dobrodružství je pro děti všech věkových kategorií, „dospělé“ nevyjímaje...

Báječný svět hub – Jiří Kamen (Mladá fronta)

Netradiční zamyšlení nad českým fenoménem – houbařením v nečekaných situacích a souvislostech. Houby sice ještě nerostou, ale věděli jste, že Karel V. Rais je autorem rčení: „Je to na houby?“ Houby v hudbě, politice, literatuře, filmu, výtvarném umění. Zkrátka o krásných houbách, nadšených houbařích a českém vítězství...

A na závěr dvě knihy „in memoriam“:

Víno tvé výborné – Svát'a Karásek (Kalich)

Již třetí vydání rozhovorů s nedávno zesnulým charismatickým kazatelem, disidentem a písničkářem.

Ve snu ve snu snil jsem sen – Lawrence Ferlinghetti (Maťa)

Obsáhlý výbor z básnické tvorby sanfranciské legendy beat generation. Ferlinghetti zemřel koncem února letošního roku ve věku 101 let. Ve svém nakladatelství City Lights vydával Kerouac a Ginsberga. Proslul i neuvěřitelnou vitalitou, po devadesátce pkrát týdně uplavil skoro kilometr a jezdil na kole.

Přejeme vám inspirativní jarní čtení nejen s těmito knihami. Vzhledem k měnící se epidemiologické situaci jsou aktuální informace o provozu knihovny na webových stránkách: <https://knihovnalaznebe-lohrad.webk.cz/>

OBČANSKÉ
PORADENSKÉ
STŘEDISKO,
o. p. s.

POMÁHÁME OBĚTEM TRESTNÝCH ČINŮ

Stali jste se vy nebo někdo z vašeho okolí obětí trestného činu? Potřebujete informace o svých právech, o průběhu trestního řízení či jen psychickou podporu? Od toho jsme tu my! Občanská poradna v Jičíně je vám plně k dispozici i v době pandemie. Najdete nás nově na adrese 17. listopadu 861, v nedávno otevřeném komunitním centru.

Pro koho jsou naše služby určeny?

Občanská poradna je určena lidem, kteří se ocitli v tíživé životní situaci nebo jsou takovou situací ohroženi. Služba je určena těm, kteří si nemohou z problémů pomoci sami například z důvodu vysokého věku, zdravotních problémů, nedostatku financí, znalostí nebo dovedností apod. Poradenství je bezplatné a může se týkat oddlužení, problémů v rodině, v zaměstnání, s bydlením, reklamací, sociálních dávek a také trestných činů.

S jakými situacemi se při pomoci obětem trestných činů nejčastěji setkáváme a s čím vám můžeme pomoci?

Spektrum situací je opravdu rozsáhlé. Dá se říci, že co případ, to jedinečný problém. Oblasti, ve kterých poradenství poskytujeme, bychom mohli rozdělit do čtyř kategorií, a sice: vymáhání náhrady škody, pomoc obětem domácího násilí, trestní řízení a psychická podpora. Naše pomoc je komplexní. Zahnuje jak poskytování právních a jiných informací, tak i poskytnutí psychické podpory a případného doprovodu k dalším institucím.

Jakou formou jsou služby poskytovány?

Standardně formou osobní konzultace, po telefonu či e-mailu. V současné době jsme kvůli opatřením proti covidu-19 zavedli také poradenství formou skypu (termín po předchozí domluvě) a také prostřednictvím facebooku.

Občanské poradenské středisko, o. p. s., je obecně prospěšnou společností, což je jedna z forem nevládní soukromé neziskové organizace. Byla založena v roce 1999. Organizace má sídlo v Hradci Králové a kontaktní místa v Jičíně, Náchodě a Kostelci nad Orlicí. Více o nás najdete zde: <http://www.ops.cz/>

KAMENICTVÍ
Ueverka

Miletín 250

telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

OPRAVA DVOU BYTŮ V DOMĚ S PEČOVATELSKOU SLUŽBOU

Na letošní první čtvrtletí jsme naplánovali komplexní opravy dvou bytů ve „staré budově“ domu s pečovatelskou službou v Prostřední Nové Vsi, které zrealizovali dva vysoutěžení zhotovitelé – firma Pavel Lami a firma Jiří Mašek. Moc děkujeme. Byly obměněny inženýrské sítě, položena podlahová krytina, osazena nová topidla, koupelnové vybavení i sanita, provedena výmalba, obklady, kuchyňské linky. Náklady činí 737 tis. Kč. (as, las)

PŘEDÁNÍ STAVENIŠTĚ PRO STAVBU „NOVÉ SÍDLA MŮ A ÚPRAVA ČÁSTI NÁMĚSTÍ K. V. RAISE“

Dne 6. 4. 2021 předalo město Lázně Bělohrad staveniště pro stavbu s názvem „Nové sídlo MŮ a Úprava části náměstí K. V. Raise“ zhotoviteli firmě SYNER, s. r. o. k provádění prací. Žádáme všechny občany o pochopení při dočasných omezeních souvisejících s probíhající stavbou. V průběhu plánujeme „den otevřených dveří“ – informace s termínem zveřejníme s dostatečným předstihem. Dokončení je naplánováno na 2. pololetí roku 2022. Informace o výběru zhotovitele stavby naleznete zde: <https://www.profilzadavatele-vz.cz/P20V10000618>. Na této webové stránce naleznete informace o průběhu výběrového řízení, zadávací dokumentaci a smlouvu o dílo uzavřenou se společností SYNER, s. r. o. (as, las)

OBNOVA DVOU ČÁSTÍ DĚTSKÉHO HRŠTĚ NA JIRÁSKOVĚ NÁBŘEŽÍ

Na přelomu dubna/května 2021 proběhne obnova obou částí dětského hřiště na Jiráskově nábreží. Děti i rodiče se mohou těšit na „dino-sauří“ hřiště s mnoha novými herními prvky. (as, las)

VÝSADBA SAKUR VE VNITROBLOKU SÍDLIŠTĚ

Průběžně omlazujeme a doplňujeme stromovou výsadbu ve městě. Nedávno bylo vysazeno ke dvěma desítkám sakur ve vnitrobloku sídliště. (as, las)

TAXI

Lázně Bělohrad 739 314 714

- taxislužba na zavolání – nonstop – z Lázní Bělohradu
- pomoc seniorům (odvoz k lékaři, na nákup apod.) včetně víkendů
- milý přístup a lidské ceny
- smluvní ceny
- po Lázních Bělohradě 45 Kč

Reportáže z města Lázně Bělohradu najdete na WWW.NASETELEVIZE.CZ

Jak jsme se v roce 2020 podíleli na ochraně životního prostředí?

Díky svým obyvatelům se město Lázně Bělohrad může v roce 2020 pochlubit sběrem starého elektra určeného ke zpětnému odběru a recyklaci o hmotnosti 22,38 t. Na každého obyvatele tak připadá 6,12 kg vysloužilých spotřebičů. Byla tím uspořena spotřeba elektřiny a snížena produkce skleníkových plynů, celosvětově omezena těžba ropy a železné rudy, a recyklací se pokryla i část dodávek mědi nebo hliníku pro průmyslovou výrobu.

Konkrétní přínos obyvatel vyčísľuje osvědčení o podílu na zlepšení životního prostředí, které na základě dosažených výsledků vystavil kolektivní systém pro sběr a recyklaci vysloužilých spotřebičů Elektrowin.

Vyplyvá z něj, že díky obyvatelům došlo za rok 2020 k úspoře produkce CO₂ o 267,10 tun.

Víte, kolik smrků pohltí stejné množství CO₂? 103 kusů.

Nebylo nutné vytěžit 13 121,80 litrů ropy. Představte si, že z tohoto množství se pokryje spotřeba pohonných hmot aut např. na cestu z Prahy do Brna po dálnici D1, a to 491krát.

Došlo také k úspoře 135 078,41 kWh elektrické energie. Asi stejného množství, jako kdybychom spustili cyklus myčky nádobí 135 079krát.

Podářilo se recyklovat 12 874,40 kg železa. Toto množství recyklovaného železa by bylo možné použít pro výrobu 528 nových praček, bez nutnosti těžby železné rudy.

Recyklací vysbíraných spotřebičů se podařilo získat 454,41 kg mědi, což by stačilo pro ražbu 80 785 jednoeurových mincí, nebo 561,35 kg hliníku, který by stačil na výrobu 37 424 plechovek o objemu 0,33 l.

OSVĚDČENÍ O PODÍLU NA ZLEPŠENÍ ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ

Kolektivní systém Elektrowin tímto potvrzuje, že spolupracující partner

MĚSTO LÁZNĚ BĚLOHRAD

v roce 2020 odvezl ke zpětnému odběru a recyklaci 22 382 kg elektrozařízení, které bylo následně zpracováno v využití nejlepších dostupných technologií a v souladu s evropskými standardy.

Tím se podílí na:

- úspoře produkce skleníkových plynů o 267,10 tun CO₂
- úspoře 135 078,41 kWh elektrické energie
- úspoře 13 121,80 litrů ropy
- úspoře 135 078,41 kWh elektrické energie
- úspoře 135 078,41 kWh elektrické energie
- úspoře 135 078,41 kWh elektrické energie

recyklaci

- 12 874,40 kg železa
- 454,41 kg mědi
- 561,35 kg hliníku

by bylo možné použít pro výrobu 528 nových praček, bez nutnosti těžby železné rudy

bylo možné použít pro výrobu 80 785 jednoeurových mincí, nebo 561,35 kg hliníku, který by stačil na výrobu 37 424 plechovek o objemu 0,33 l

Ing. Radka Tomášová
elektr@wv.cz

OSVĚDČENÍ O ÚSPOŘE EMISÍ

Město Lázně Bělohrad

Identifikační číslo: 00271730

Díky rozvoji a provozu systému tříděného sběru a recyklace využitelných složek komunálních odpadů, včetně obalových, jste ve spolupráci se společností EKO-KOM, a. s. přispěli ke zlepšení životního prostředí a snížení "uhlíkové stopy".

Úspora, kterou jste dosáhli představuje:

Emise CO₂ ekv.: 520,569 tun
Úspora energie: 8 747 807 MJ

Ing. Zdeněk Kocmál
generální ředitel EKO-KOM, a. s.
V Praze dne 28. 5. 2019

Vyrobeno na základě studie Posouzení systému sběru a recyklace obalových odpadů z hlediska jejich vlivu na životní prostředí

ŠACHOVÉ ZAČÁTKY

Šachy jsem začal hrát už na základce. Milan Petřív, Honza Nosek, Vlasta Flégl z Brtve, Karel Beneš, Petr Trávník, Vašek Šiling, Jirka Jaroš – silná šachová parta. Vyhráli jsme okresní přebor a postoupili do přeboru kraje. Hrál se v Chocni a my byli čtvrtí.

Od šestnácti jsem hrál za novopacký Sokol. Do Paky jsem jezdil s Radkem Kosinou, výborným člověkem a šachistou. Hodně jsem se věnoval šachu na vojně, v polořadě přeboru republiky jsem byl druhý.

MÍSTNÍ ŠACHOVÝ BOOM

Po vojně opět přišla Paka a v roce 1990 vznikl v Bělohradě kvalitní šachový spolek. Legenda Radek Kosina, Petr Nálevka, Láďa Groh starší i mladší, Míra Kulhánek, Martin Dušek, Zbyněk Kykal. Později Pavel Kořínek, Petr Lelek, náš Karel, Václav Turek, Václav Hanousek, Tomáš Kraus.

V NEPTUNU HODNĚ FANDILI

Nejdřív jsme hráli ve sborově sokolovny a mistráky ve vinárně Neptun. Tady nám hodně fandili Jirka Hořa Lelek a majitel Franta Čerovský. Hrál se s Trutnovem, na první šachovnici René Baláž proti Neubauerovi. Hořa s Frantou nosili soupeři jedno pivo za druhým, chtěli ho opít, a René moh' vyhrát. Nepovedlo se, René prohrál... Taky jsme trénovali a mistrákovali v Anenských lázních, chodili se na nás dívat lázeňáci a zahrál si s námi i komik Jiří Wimmer. Ten šel s námi i na pivo do Neptunu, a když nás Franta uviděl, hned prohlásil: „To budu zavírat až ráno!“ A měl pravdu, mistr Wimmer přišel do lázní až na snídani.

TOMÁŠ KRAUS

To je bezesporu největší bělohradský šachista. Patří mezi nejlepší v České republice. I když hraje extraligu, občas zavítá i na náš trénink do Chotče. Trénink s Tomášem má vysokou úroveň.

Barva kamenů u mě nerozhoduje, teď jsem právě měl bílé a prohrál s Tomášem (viz foto). Ale že jsem vzdoroval mezinárodnímu mistrovi...

SOUČASNÝCH 64 POLÍČEK

Osmičlenné A družstvo hraje krajský přebor, pětičlenné béčko regionální přebor. Snažím se hrát v béčku, občas náhradníka v áčku.

Mám radost z našich mladých talentů – Vojta Šádek hraje v Jičíně a David a Tomáš Suchardovi v Lípě u Hradce Králové.

TENIS, CYKLOTURISTIKA

Po šachách mě bere tenis v krásném prostředí Bažantnice, máme velký mače s Honzou Šebelíkem a nerváky v deblové partě – Honza Simon, Kamila z Miletína, Jarda Fejfar, Karel Klejch a Miloš Dvořák. Úžasná je i cykloturistika na Pecku, Zvičinu, všude okolo je hezky. Je fajn, že šachy i tenis si ráda zahraje i šestice našich vnuků...

PŘEDSEDA A MEZIM

KAREL POCHOP

KAREL

**PŘEDSEDA ŠACHOVÉHO ODDÍLU
TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD**

**PROSTŘEDNÍ NOVÁ VES – JAPONSKO
2. LEDNA 1953 V HOŘICÍCH**

Bylo mně skoro osm let, jezdil jsem k babičce do Jínových bytů, Manžurska. „Po Novém roce se Pochopovejz z Japonska narodil kluk Karlík,“ slyším babičku od rozpáleného sporáku.

Dnes má Karel osmašedesát, přes 25 let dělá předsedu bělohradských šachistů. Protože Manžursko, krásná opravená řadovka, kde bydlí Tomáš Kraus, je od Japonska, co bys šachovou figurkou dohodil, vznikl tento dvojportrét.

NÁRODNÍ MISTR

TOMÁŠ

**MEZINÁRODNÍ ŠACHOVÝ MISTR –
BODY ELO 2466
PROSTŘEDNÍ NOVÁ VES – MANŽURSKO
30. SRPNA 1995 V HOŘICÍCH**

Už dlouho mám v hlavě tento šachový duel. Předseda místních šachistů versus mezinárodní šachový mistr, kterému chybí jen krůček do excelentního titulu velmistr. Jeden starší, ten mladší by mohl být klidně jeho vnukem. A skoro sousedi, bydlí 200 metrů od sebe.

Tomáš naplňuje heslo, čím větší mistr, tím skromnější borec. Když jsem viděl fotku šachistů na „bedně“: 1. David Navara, 2. Viktor Láznička, 3. Tomáš Kraus, smeknul jsem svoji oblíbenou kšiltovku, klobouk nenosím... Navíc Tomáš v elegantním motýlku, kam se hrabou borci na bedně výš!

TOMÁŠ KRAUS

COVID ČASY

Na podzim se zrušily všechny dlouhodobé týmové soutěže i turnaje jednotlivců, takže jsem od října nic nehrál. Svaz nedávno přišel s online hraním, ale to obnáší tvrdá bezpečnostní opatření proti podvádění, která nemají dostatečnou úroveň pro profesionální hráče.

ZAČAL JSEM HRÁT S DĚDOU LADISLAVEM GROHEM

I dnes si občas dáme partičku, spíš spolu analyzujeme mé odehrané hry. Ty děda za běžné situace sleduje z pohodlí domova, protože partie na vyšší úrovni jsou přenašeny. Děda má vždycky pár otázek k některým situacím, a tak se o nich spolu bavíme.

TRENÉR VELMISTR LEONID VOLOŠIN I JAN MIKEŠ

Ano, s Leonem jsme stále ve spojení, ale nyní se víc podporujeme s mým kamarádem Honzou Mikešem, který je na podobné úrovni, takže si děláme vzájemně sekundanty v tréninku. Máme podobný cíl a funguje to skvěle. Jsme v kontaktu online nebo Honza přijede na týden, dva.

Většina lidí se domnívá, že se šachy trénují pouhým hraním, to je ale omyl. Zaměřujeme se na studium různých částí šachové hry. Klidně kolem sedmi osmi hodin denně.

MISTŘI ČR, BRONZOVÝ I BRAMBOROVÝ

Na podzim jsme se s týmem Zikuda Turnov stali mistry ČR ve čtyřčlenných družstvech. Rok 2019 byl pro mě vynikající – na MČR v klasickém tempu v Ostravě jsem do posledního kola bojoval o titul. Ale v posledním kole jsem prohrál s velmistrem Davidem Navarou, a byl bramborový – čtvrtý. A koncem toho roku třetí v bleskovém šachu za Navarou a Lázničkou (viz foto).

KAREL POCHOP

S Karlem jsme dlouho táhli za jeden provaz, to když jsem jako malý hrával za Bělohrad. Proto jsem už jen občas chodil na páteční „tréninky“ se s chlapy pozdravit, odehrát pár tréninkových partií.

PLÁNY

Rád bych se stal šachovým velmistrem a věnoval se šachům jako hráči i trenéru.

Pochopitelně bych rád dokončil i studium na Pedagogické fakultě v Hradci Králové, obor tělesná výchova a informatika.

KRÁSNÉ ŠACHY

Moje přítelkyně je v širší ženské reprezentaci. Letošní sezonu má hrát v Hořicích 2. ligu. Jezdíme na turnaje a v několika klubech hrajeme spolu v týmu. Do Rakouska míříme pravidelně už řadu let.

DOPLŇKOVÉ SPORTY

Florbal, tenis, fotbal, kolo a plavání. Jo, a letos v lednu a únoru byly bezva běžecké stopy u Schanielu, měl jsem je hned za barákem...

*Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves,
archiv Tomáše Krause*

Historické fotky z Lázní Bělohradu

1

Dolní Nová Ves – Máje u Sehnalů 1926

2

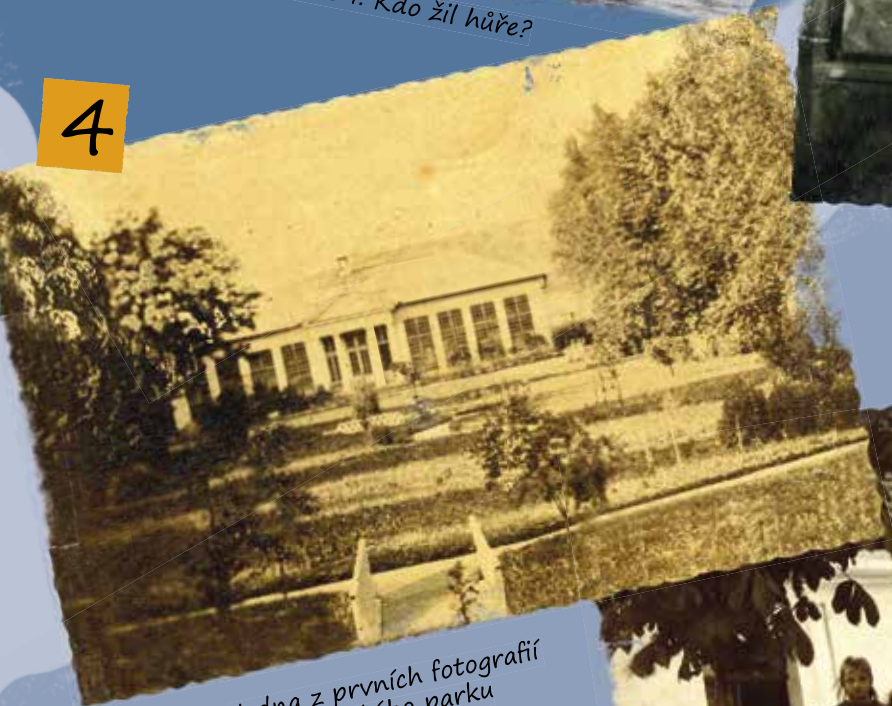
1. máj v roce 1959. Kdo žil hůře?

3

Holičství Machovec v Bohumilce
– dnes Věžička, při mobilizaci v roce 1938

4

Jedna z prvních fotografií
zámeckého parku

5

Život na Bělohradsku
na počátku minulého století

6

Historická fotka nádraží

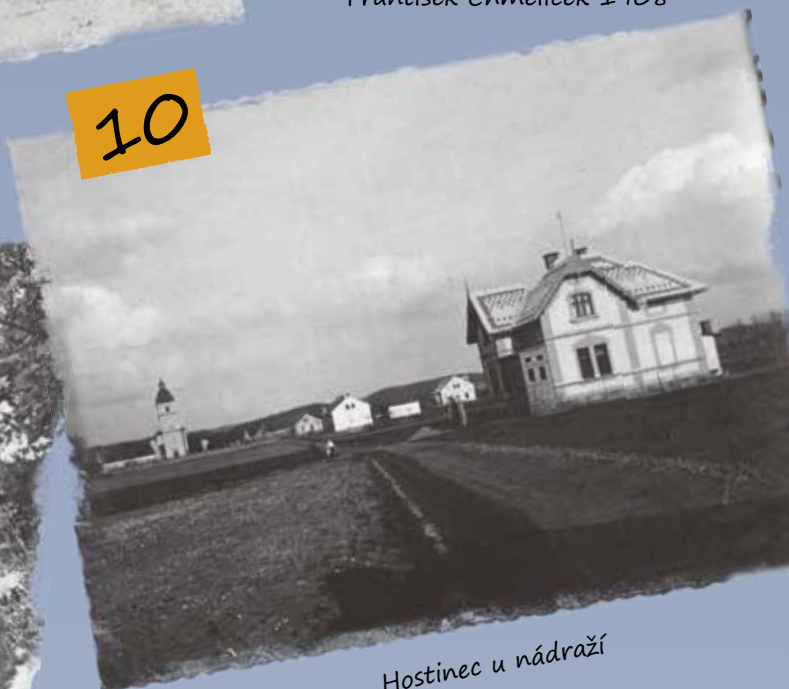
7

Přednosta stanice František Chmelíček 1908

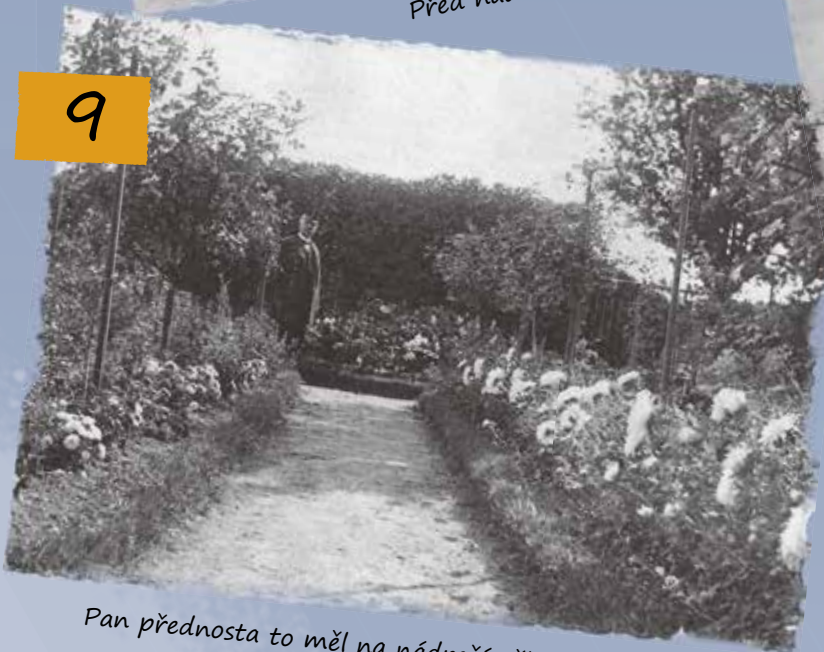
8

Před nádražím v roce 1908

10

Hostinec u nádraží

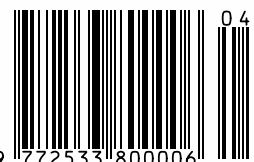

9

Pan přednosta to měl na nádraží pěkné

ISSN 2533-8005

9 772533 800006